

ریکا جگړه بې پایلې سرته رسېدلې، د
وښه وه له ځانه سره د خپل مین د زړه له
شې تا وگټله - امریکې خو د خپلې ډرامې
غږې دور ناخوانۍ هم ټولې د دې کیسې
وطن په غرونو کې له لږ شمېر شعوري
که دولتي او انجويې کړې وې او که عام
ي داسې گڼلي وو، چې د لنگو مېنښو له

ده چې تللی وخت په بېرته نه راگرځي او
او که نه نو په دومره اوږده موده کې خو
ب خان او ایمل خان په څېر یې دا خاوره
پردي ایښودونکي قدمونه د خاورې بې
س مهال خاورې ته د پردیو راتگ لکه په
ات شمېر ځناورو په منځ کې مرداره پرته
په دې مردارو غوښو سرې دي، ننگ هېر
خان غوندې پښتنو سره چې په قبرونو
لوی سبب دی، چې اوږده موده هغه د
بهرنیو شتون تجربه کوو) - د ناول دا
په دې خاوره کې تنگه شوې او د خپل مین
وسه دلته دي. ډېر یې چې واړه راغلي وو،
اوس یې سروڼه سپین شوي دي. په هر
بدرنگیو کې او په هغومره نفرتونو کې یې

رونه مړه به شي
کې تنگ شوي دي
گهڼخ

تا وگټله!!

گرمي وه او لمر لکه د مزدور په سر بادار، کلک ولاړ ؤ. زه له نورو ورځو
لږ ناوخته راغلی وم، تر ما وړاندې د مزدورانو او نورو خلکو لیکه چې
تالاشۍ او لومړۍ دروازې نه د تېرېدو په تمه ولاړ وو، دومره اوږده
وه چې د اسمان له سور لمر سره یې د زړونو په خفه کولو کې سیالي
کوله.

د خلکو له دومره گڼې گونې داسې ښکارېده، چې د کلیو او ښار ټول
بې روزگاره دلته راغلي وي او یا داسې چې په نورو ځایونو کې هېڅ د
کار روزگار درکونه نه وي.

نه شوه کېدای چې د خلکو له لیکې په ځان پسې وگورې ځکه دلته
اصول داسې وو، چې پوځیان یې په وسله او نورو وسایلو سمبال ولاړ
وو، هلته د دننه کېدونکو ځاګو ټول حرکات د امنیتي کمرو نه غیر په
مخاه ډل نم ارا کړل نو د ځانګړو نوښاد نو، چې یو یې
بې نوبتي هم وه، هېڅ شان نه و.

پوره ساعت وروسته مې نوبت راغی، خوله مې په وتو - وتو په بدن کې وچه شوې وه، مخې ته د ولاړ ترجمان اشارې ته سترگې وم. یوه بهرني سرتېري راته د ورتلو گوته وښوروله، ورنږدې شوم، د نورو په څېر ما هم د تالاشۍ لپاره ورته لاسونه پورته کړل، د پلټنې پر مهال یې د عطرو په وړه ښیښه گوتې ولگېدې، پخپله ژبه یې وویل:

- دا څه دي؟

- دا عطر دي

- ته په انگلیسي پوهېږې؟

- هو! لږ لږ

پوزې ته یې یوړل، په داسې حال کې چې د عطرو له بویولو سره یې سترگې پټې کړې، ویې ویل:

- نو په دومره کوچني بوتل کې؟

ما څه ونه ویل، هغه په اوږه وټپولم او را ته یې د تللو اشاره وکړه.

تراوردې لارې وروسته او د خلکو له اوږدې لیکې اخرهغه ځای ته راورسېدم چې د سترگې د عکس لپاره یو ځوان امریکایي ولاړ و، هغه عکس اخیستو ته ځان جوړوه، چې په مخاږه کې پرې غږ وشو، ماته یې د شېبه صبر وویل، هغه د څنگ وسپینیزې خونې ته ننوت...

لږ وروسته د څنگ له وسپینیزې خونې د گلاب د څانگې په څېر ښکلې، سپینه او دنگه نجلۍ راووته، په پوځي یونیفارم کې پټه وه. له راتلو سره یې پوځي خولۍ له سره لېرې کړه، پر مېز یې کېښوده، نه پوهېږم دعادت او که د ځانگړي هرکلي په دود یې ژر ژر سر یوې بلې خواته کوږ کړ، د گڼو طلايي زلفو ځنگل یې په اوږو خور شو او پر

میز پرته کمره یې راپورته کړه.

ماته یې یو وار بیا په شنو غټو ښوورو سترگو راولیدل، پراخ سپین تندۍ، نرۍ وروځې، گرد بې داغه ځلېدونکي مخ او بې سینگار ه ښکلا ته یې حیران پاتې شوم، زه یې د مخ کتاب او د سترگو دریاب کې ورک وم، هغې په کمره گوتې وهلې، څه وخت وروسته یې په خپله ژبه وویل:

- وبخښه! ځنډ مې وکړ، اوس سمه شوه، سترگه دې ښه خلاصه کړه!

دا خبرې نه وې سمې مرغلرې وې، ماورته سترگه ښه برکه کړه او هغې را ته کېمره نیولې وه، څو وارې یې بتین کېکارله، خوعکس نه سمېده، هغه هم شکي شوه، یو وار بیا یې را ته د سترگې خلاصېدو وویل، دا ځل یې عکس واخیست، خو په اخیستو کې یې دومره ځنډ وکړ، چې په کتوکتومې له سترگو اوبنکې توی شوې. هغې چې د کمرې له ایښودو وروسته بیا رالیدل، نو زما لمدې سترگې یې ولیدې، په خندا یې وویل: ولې ژاړې!

دې ځای نه وړاندې د نورو کارگرو د راټولیدو ځای ته چې یوه له تیرو جوړه پخوانۍ ودانۍ وه او جنګونو یو څه ویجاړه کړې وه، ورسېدم، شپږ خونې یې درلودې، څلور - څلور کسان به په یوه خونه کې پاتې کېدل، دا مو له کاره وړاندې د راټولیدو او د کار نه وروسته د دمې ځای و.

په دې ودانۍ کې به وړاندې د یوازې پاتې کیدو پر مهال داسې وم لکه په کوم زندان کې چې پروت یم، خفه کوونکې وه، د وړو او غټو

مرمیو داغونو او ورائیو یې د تېرو جنگونو کیسې کولې، خو نن چې کله زمونږ ټیم لیدر امریکایي ځوان په نورو مزدورانو پسې لومړۍ دروازې ته ولاړ او زه یوازې شوم، نو د سترگې د عکس اخیستو شېبې راباندې څه بېل کیف راوست. بې بنگو نشه، مستې، عطربینه فضا، خوږه خندا اود هغې شېبې نورو ډېرو ځانگړنو د جنگونو په هغه ځپلې ودانۍ کې داسې یو پسرلی را له بره کړ، چې د دښتو او غرو د لمنو پسرلي ترې څارېدل...

خو د دې یوې شېبې نه هېرېدونکي سپرلي ورمو مې دننه په زړه او وجود کې داسې یوه ناقراراري راپیدا کړه چې په رنگ، وینه او وجود کې مې ورسره راولاړېدونکي تغیرات د پتولو نه وو.

دا وېره او اضطراب په خپل ځای چې دغه د یوې شېبې په پسرلي پسې څومره خزانونه راتلونکي وو او بیا دا قناعت ترورې ارمانی ناره چې:

بورگانو د سپرلو لمنې نیسی

د گلونو قافلې گنې په تلو دي

دې هرڅه سره راته د هغې خبرې، د هغې څېره او په پوځي لباس کې د قد قامت چینارونه داسې وو، چې زه یې د هغې د طلايي زلفو په ځنگل کې ورک کړی وم، بیا بیا به مې په زړه، ذهن او سترگو د میده میده باران په څېر راوړېده او زما په وجود ننوتې ساړه به یې په لړزې بدلول.

زړه به بریدونه نړول، د هغې د بیا لیدو ارمان له دننه خوړلم، مگر څه نه شو کېدای، ځکه خو مې په زړه لاس کېښود او لکه د ماشوم مې د ذهن خبرې اوږېدو ته غوږ کړ، زړه مې راسره یو څه ومنله، خو داسې

لکه زه چې یې تېرباسم، بیا هم راسره پخلا نه شو.

د موټر غرار لکه له خوبه چې را بیدار کړی يم، پاتې گارگرهم راوړسېدل، امریکایي زلمی نېغ زما خونې ته راغی، ودرېد او نرۍ مسکا یې په خپلو شونډو ولوبوله. ما ورته د چای څکلو وویل، سم له واره یې له سترگو تورې عینکې لرې کړې، خپل اوږد ټوپک یې له غاړې ښکته کړ او له اوږدو بندو بوتانو سره په توشک کېناست... خولې یې پاکې کړې.

نوکر یوال د شنو چایو پیاله ورته مخې ته کېښوده، هغه شین چای داسې گرم گرم څښه لکه سم پخوانی عملي یې چې وي، خو ایله یې درېیمه ورځ وه چې مور سره په شنو چایو روږدی شوی و.

نن یوازې دوه لوی ماشینونه لگېدل چې د حوض لپاره ځمکه وکني او بل یې خاوره یوسي، نور کارگر کرارې کېناستل او زه ورسره ولاړم، زه له یوې خوا د کار د څارنې او لارښوونې مسوول وم او له دې سره مې د کارگرو او بهرنیانو ترمنځ د خبرو ماته گوډه ژباړه هم کوله. داچې نن کار لږ و، زه هم د هغې ښکلې یادونو او فکرونو ته وزگار وم.

کار پېل شو زه او امریکایي یوې غاړې ته کېناستو، هغه د کار څارنه کوله او زه د کار له ځایه لرې د هغې په یادونو کې ورک وم. ژر مې ځان ته پام شو، امریکایي را ته له عینکو لاندې گوري، هغه به له ځان سره ډېر خندلي وو، خو زما ور ته پام نه و، خو چې خندا یې پولې ونړولې مخ مې ورواړوه... هغه په پوښتونکي انداز راته ولیدل، د حالت پوښتنه یې وکړه:

- نن بل ډول یې، داسې نه یې لکه د کار په ساحه کې

- نه نه څه خبره نشته

هغه ونه منله

- زه پوهېږم او ما اروا پوهنه لوستې

وروسته يې وويل:

- ووايه څه خبره ده؟ په ټوله لار درسره غږېدم، خو ستا فکر بل ځای کې و.

پوه شوم چې له دوی سره هيڅ دروغ نه کېږي، ژر فکر راغی چې دوی خو ډېر ښه چلند کوونکي خلک دي، نو د لومړۍ دروازې پېښه مې لنډه لنډه ورته بيان کړه...

د خبرو پر وخت غوږ و، وروسته غلی شو، لاندينی شونډه يې په پاسنيو غاښونو کې ونيوه، سر يې وښوراوه، زه وډار شوم گوندې ښه پرې و نه لگېده.

لا هم په همدې اندېښنه کې وم، چې زما په اوږه يې خپل لاس کېښود، ډاډ يې راکړ او ژمنه يې وکړه چې زه به دې ښه ډېر ور سره مخ کړم.

زه په زړه کې ډاډه شوم او له ډېرې خوښۍ نه مې د هغه د ډاډمنو خبرو هېڅ ځواب پيدانکړای شو.

هغه په ټوکه وويل:

- گوره ښاغليه! دلته د واده او مينې هيڅ امکان نشته، که وی نو به زموږ شونډې له پارونو ډکې نه وی، دې خبرې سره يې له مجبورۍ پر شونډو نړۍ مسکا ته زه هم اړ کړم.

د حوض کار يو څه سر ته رسېدلی ؤ، خو د غرمې ډوډۍ لپاره

مشينونه بند شول، امريکايي څارونکي په پخپل موټر کې ځای ته ورسولو، له لمونځ او ډوډۍ وروسته يې د پاتې کار تر سره کولو وويل، موټر ته چې وختو لا يې دوهم گېر نه ؤ لگولی چې بېرته يې بريک ونيو، ما وويل:

- ولې صاحب!

وروحې يې را ته پورته پورته کړې، ويې خندل او کين لوري ته يې اشاره وکړه، هاغه خو نه ده؟

چې ومې ليدل هماغه نجلۍ پلې روانه وه، زه لکه په خوله چې گونگ شم، امريکايي مې رنگ او خاموشۍ ته وليدل، موټر يې ژر تاو کړ، د هغې نجلۍ مخې ته يې ودراره، پخپله ژبه کې يې سره لنډه ستړي مشي او سلام وکړ، هغې نجلۍ چې وليدم بيا يې خپلې تنکۍ گلابي شونډې په خدا وگډولې، د هغې يوې شېبې سپرلي ته يې داسې روح ورکړ، چې ورپسې خزانونه يې په منډو کړل، لاس يې راکړ، په دې شېبه کې چې يې هر څه وويل، پرې ونه پوهېدم، زه يې يوازې مخ ته ځير وم، هغې راسره په خدا خدا د بيا ليدو ژمنه وکړه او روانه شوه. په قدمونو پسې مې ورليدل، موږ هم روان شو، لږه ساه مې واخيسته، امريکايي راته وويل:

- څنگه خوشاله شوې؟

زه لکه خوب چې گورم، په نارامۍ مې وويل:

- هو! خو..

امريکايي په خوږه ترخه بېرته را غبرگه کړه:

- خو!

زه، لکه خپله چې هم نه پوهېږم، ومې ويل:

- خو!

ويې خندل او بيا يې داسې وويل، لکه ښوونکی چې مې وي:
 - دومره د زړه مراندې ورسره مه تړه، هغه له دې ځای نه ډېره لرې
 تلونکې ده او بيا ستا او د هغې اړیکه تر دې ځايه ده، بيا وایم چې
 هغه له دې ځايه تلونکې او ته به پاتې کېږي.
 ما يې خبرې په غور اورېدې، د خپل فکر او فرهنگ په اړه مې ورته
 هيڅ و نه ويل، زموږ ځای راوړسېد، کارگر ښکته شول، زه او
 امريکايي لاسست وو، غږېدو، ما ور ته موږ سره د ډوډۍ خوږې
 وويل:

- نا زه هلته ډوډۍ خورم، هسې نه د چای غونډې مې دلته په ډوډۍ
 هم راوړوئ، دې سره په خندا روان شو.

دنده دتللو زما ايله څویمه ورځ وه، دومره اشنا نه وم، هر څه راته نوي
 ښکارېدل، د امريکايانو قرارگاه، ترې چاپېره اوسپنيزې بندې لارې،
 چاپېره ديوالونه، دوه درې ځايه د افغانانو او ورپسې د امريکايانو
 تالاشي، د سترگو عکس، دگوتو سرونو ليدنه، د دې ټولو له پوره ډاډه
 کېدو وروسته کارت ورکول او له هغې وروسته د خپل مشر امريکايي
 انتظار - دا ټول د يو نابنده کس لپاره خامخا نوي وو.

دا په ننگرهار کې ځانگړې او په گرد افغانستان کې د امريکايي
 ځواکونو له لويو هوايي ډگرونو څخه و او د امريکايانو يو لوی نفوس
 پکې ځای پر ځای ؤ، بې بريدې پراخه ميدان و. ما د خپلو کارگرو د
 مشر او ژباړونکي په توگه دنده درلوده او تنخوا به د ټيکې د رئيس
 لخوا، چا چې ور سره د مشينري قرارداد کړی ؤ راکول کېده.

دا د ټيکې نظام امريکايانو راوړ، دغه ډول پروژې د امريکايانو په
 شتون کې تر دا اوسه چې ۲۰۱۶ م کال روان دی ځينو خاصو کړيو
 ته داسې ورکول کېږي چې د څو قرارداديانو ترمنځ بدلېږي.
 دغه ټيکه داران او د پروژو د راکړې ورکړې په سر کې ځينې بهرني،
 ترجمانان او نور شريک وي، دوی د پروژې له نيمايي ډېر لگښت
 داسې سره اخلي، چې هغه د چا خبره نه لاس خور او نه پښه...
 خو زيان يې هغو خلکو ته رسېږي چې پروژه ورته پلې کېږي او تر
 دې لوی زيان يې همدا د ټيکې سيستم له لارې د نورو په ټياکو د
 ټيکه دارانو د ښځو، لونیو او بچيو د مخ سره دي چې د مزدورانو وينې
 پکې ځلېږي.

دغه ټيکه داران که د اوږي په يخو خونو او دژمي په گرمو خونو کې
 ناست وي او د نورو د لاسونو ټياکو ته حسابونه کوي، دوی که په
 مياشت کې يو وار دوه له پروژې ليدنه کوي، نو هم نظر يې په خپلو
 مشينونو وي، د کار معيار او د مزدورانو په حالت يې سترگې ړندې
 وي.

په ننگرهار هوايي ډگر کې زموږ په څېر نورو سلگونو افغانانو هم کار
 کاوه او په بېلابېلو پروژو کې بوخت وو، دلته ټول کارونه د همدې
 ټيکې په بڼه وو، عادي کارگر هم په لوی شناخت په کار لگېدل.
 امريکايي ځواکونو سره په نورو لسگونو پروژو کې په بوختو کارگرو
 سربېره لسگونه نور افغانان له دوی سره په پوځي دندو بوخت وو،
 دوی به په لومړيو کمربندونو کې ولاړ وو، دوی به خپلو افغانانو سره
 تر بهرنيو ډېره سختي کوله، پرعاداتو سربېره چې بهرنيو ته شوي
 وو، هېڅ ډول افغان پالنه نه وه ورپاتې.

ډېری يې شاپري وو، دوی له رنگونو هسې هم سره دي او نه يوازې په ننگرهار هوايي ډگر کې، بلکې په اکثرو ولايتونو کې له امريکايانو سره گډ ليدل کېدل.

ډېرې ورځې خو ناكراره او درنې ورځې واورېدې، په كومه تمه او سوځېدلې تلوسه چې به كار ته تللم او د چا لپاره چې مې هغه سوځنده لمرونو ته غاړه ايښې وه، هغه سترگې نه وې او دا چې د هغې په ښكلې څېره مې سترگې نه لگېدې، ځكه خو زما په سترگو هم تيارې خورې وې.

يو وار بيا راته د دندې ماحول اغزي اغزي شو، د پسرلي هغه ورمې داسې شوې، چې ته وا د هوايي ډگر په دننه کې سيلی لگېږي ما هم تپوس نه شو کوی، زموږ رهنما امريکايي زلی هم بدل شوی ؤ او له نوي مې سم له واره نه شول پوښتی، خو يادونو يې نورې را له د زړه پولي نړولي.

جدایي مه راولي خدایه

ما جدایي لېدلې نه ده مږ به شمه

ما يوازې خپل زړه خوږه - نا زه يوازې خپل زړه خوړلم... همداسې څه وو، هغه خو راڅخه خبره هم نه وه، چې سړی گوندې بيا مجنون شوی دی.

د هغې په يادونو کې ډوب وم، وروسته د اودس لپاره روان شوم، چې ليدل مې هماغه وه، خپل پوځي لباس يې لرې کړی او په يوه باريکه لباس کې داسې روانه وه، چې تور اوږد ټوپک ورسره هغه د چا خبره خوند کاوه...

زما ياد ته يوه لنډۍ راغله، خو زړه مې احساس ته خجالت کړم او هېڅ مې په شونډو رانورې:

تر دا لنډۍ ټوپک دي څار شم

په غاړه ستا دی کره زه درسره ځمه

زه يوې غاړې ته ولاړ وم، هغه روانه وه، خپلې طلايي گېډۍ زلفې يې شاته لږې وروپورته تړلې وې، بازار ته د څه اخیستو له پاره تلله، د سپينو متو زيب يې يوې خواته، خو مزل يې د ډېرې پاملرنې وړ و. پښه چې به يې کېښوه او بيا به يې پورته کوله، نو زړه کې به رخه او کينه راتله، چې ولې يې نو پښو ته شنه بخملي قالين نه غوړېږي! بيا به مې زړه زور واخيست او ارمان به پکې غزونې وکړې، ځکه په دې دنيا او دې انسانانو کې نه مندونکی حسن و، سترگې يې داسې نه وې، لکه دې نړۍ کې چې غږېدلې وي، د شونډو سرو يې له گلاب پرته بله تشبیه نه منله.

هغه له وسپنيز جال جوړ دېوال په وړه ننوته، زه هم ورو ورو روان شوم، هلته داسې بازار و چې په اوونۍ کې به يوه ورځ بهرنیو د خپلې خوښې توکي په کې رانيول.

دې بازار ته به په گران بيه غميو او کانو سربېره افغاني لاسي توکي راوړل کېدل او بهرنیو به ورسره مينه لرله، هغوی به د لږو پيسو په توکيو ډېرې پيسې ورکولې او افغان پلورونکي به ورته خوشالېدل.

ما چې له هغې سره يو ځل دوه ليدلي وو، ځان مې نابنده کړ او څنگ ته يې زه هم ودرېدم، هسې د توکو د نرخونو په پوښتلو مې د هغې پام راواړوه، مخ يې راوگرځولو، ويې پېژندم، ماهم داغونښتل، پخپله ژبه کې يې را سره ستړي مشي وکړل، ما په بې صبرۍ وويل:

ډېرې ورځې نه وې؟

يو څه ساه نيولې شوه، بيا يې وويل:

هو دنده مې په بل ځای کې شوې، يوه اونۍ وروسته بيا لويې دروازې ته راځم.

لږه مې د زړه ناقراري کمه شوه

- ښه ښه، ډېر ښه، څه شی دې اخیستل؟

هغې د اوږو په غورځولو وويل:

- دا يو څه شيان مې راټول کړل، خو ډېر گران دي

ما فکر وکړ چې دا به کنجوسه وي، ځکه په سودا اخیستو کې دومره

خبرې کوي، ما د نورو افغانانو خلاف چې دوی ته تمه کوي، د هغې

په ځای مې د پیسو په ورکولو ټینگار وکړ.

- خیر دی! پیسې به یې زه ورکړم

هغه حیرانه شوه، مگر کلکه وه، چې ته به پیسې نه ورکوې، ما په

اشاره پوهه کړه، دوکاندار ته مې افغانۍ ورکړې، شيان یې په

پلاستیک کې واچول، بهر چې راووتو گوته په غاښ څو شپې ولاړه

وه، بيا يې وويل: له ما خو يې ۲۵۰ ډالر غوښتل، تا دومره پیسې ولې

ورکړې؟

ما ورته وويل:

- مادومره پیسې نه دي ورکړې، له تاسې ډالر اخلي او ډېر اخلي، مور

نه ډېرې نه شي اخیستی، ځکه مور ته یې بیه مالومه ده، ما ورته

ټولې ۴۰۰۰ افغانۍ ورکړې، چې ۱۰۰ ډالر ترې جوړېږي.

لږ یې تندې گونځې شو، بېرته یې د تندي کړښې وړانې شوې،

شونډې یې په خندا خورې کړې...

- ډېره مننه

زه دوارخطايې نه لږېدم، خو زړه مې کلک کړ او ورته مې وويل:

- نور څه کولای شم؟

په هماغسې غوږېدلې خندا يې وويل:

- نا... نا ډېره مننه، بيا گورو

هغه ولاړه او پرله پسې (نا، نا) يې زما په ذهن کې داسې يو قيامت

جوړ کړ، لکه څوک مطرب چې د رباب له يو ترنگ سره د رباب تار زر

ځلې په لږزه کې راولي.

له ما هرڅه هېر وو، دا مې هم هېر وو، چې به څه پسې له ځايه

راپورته شوی وم.

د خپل یار د مینې داسې دېوانه يم

چې خبر نه په کعبه نه بټخانه يم

په زړه راټوکېدلې تیاکې مې یوه یوه ماتېده. په هوایي ډگر د راغلي

خزان سیلی بېرته د سپرلیو په وړمو بدلې شوې وې، په دې رنگینو

کې مې زړه هم د درزا پر ځای د خوښۍ ټوپونه وهل.

د سودا پر مهال خپل منځي خبرې مې یوه یوه بېرته له سره یادېده،

غټې ښکاري سترگې به یې یو دم راواړولې، مسکۍ به شوه، زر به

یې په لاس کې نیولې قالینې ته پام شو، په خوښۍ به یې وويل:

(ډېره ښکلې ده زه به پرې کېنم او ستاسې افغانانو غوندې چای به

پرې څښم څنگه!)

د نوم د پوښتلو خندا يې راپه زړه شوه، کله چې مې ترې وپوښتل:

(نوم دې رانه هېر شوی)

په کړس کړس يې وخنډل او داسې چې خبره يې له خدا ببلوله، ويې ويل:

- نوم مې ((مېگن)) دی او ((ينگ)) مې تخلص دی

ما سترگې ښکته کړې، په مينه مې وويل:

- ډېر ښکلی دی، خو زه به درته څه نوم اخلم؟

خپل ټوپک يې غاړه کې سم کړ

- ته! ته را ته ینگ وايه، ځکه هسې هم ځوانه يم، څنگه؟

زه مسکې شوم

- ځوانه خو هسې هم يې، خو زه درته يوازې ځوانه - نه، زه به درته ځوانه شهزادگۍ وایم.

خوشاله شوه، په روانه کې يې وويل:

- او زه درته له (ښه هلک) غیر بل نوم نه لرم

زما په زړه يې کرښه تېره کړه او هغه يو نيم شعر مې را یاد شو، چې:

ستا په ژبه باندې هره ژبه خوند کا

زه له دمه ځايه هغه ټيم ليډر امريکايي سره موټر ته پورته شو، په

لاره يې د ځنډ پوښتنه بيا بيا کوله، ما ځان ژغوره، خو هغه لکه په

هرڅه چې پوهېدلی وي، د جيب نه يې مایل راوويست، زما او د

ځوانې شهزادگۍ ترمنځ ټولې خبرې، سودا او ولاړه عکاسي يې کړې

وه.

هغې د دغه ډول چلند او بې صبری د لامل پوښتنه وکړه، ما هم د زړه

له حال نه خبر کړ، هغه راته همداسې کاته، بيا يې وويل:

- ښه نو ډېره دې خوښيږي؟

ما د هغې د نور تعريف نه پرته وويل:

- ډېره

هغه لکه په مينه کې چې استاد وي او لکه زما د زړه له ژورو چې خبر

وي، ويې پوښتل:

- په جيب کې ميموري لري؟

ما لږ په حيراني وويل:

- نا... دلته خو د داسې شيانو د راوړو اجازه نشته

هغه لار راوښوده

- داسې وکه چې سبا ته يې راوړه او د اوس له پاره به همدومره وکړم

چې ستا (ځوانې شهزادگۍ) ته به ووايم، چې ستا (ښه هلک) ته

خپل انځورونه ورکړه، هغې سره په خپل کمپيوټر کې خپل انځورونه

ډېر دي.

د امريکايي دې خبرې او ښېگڼې داسې کړم، چې له زړه مې ورته

ډېره دعا وغوښته.

سبا ته مې همداسې وکړل، د سترگې انځور اخیستو پر مهال را ته

امريکايي مخامخ ولاړ ؤ، په اشاره يې رانه د پلش اخیستو غوښتنه

وکړه، هغه مې ورته ورکړ.

مېگن په وسپنيزه خونه کې يوې خوا ته ناسته وه، لکه چې له بېگانه

يې خبره کړې وه، د سترگې له عکس اخیستو وروسته يې را ته

اشاره وکړه، ورغلم، لاس يې راکړ، خوا ته يې نېردي کېنولم، ټول

فولير يې را ته په منډه وښود او بيا يې زما پلش ته راولېږل، پلش يې

زما پر ځای هغه امريکايي ته ورکړ، چې له ما يې څوک وانخلي، خو

په راوتو کې يې غلي زما په غوږ کې وويل، داسې چې وېره ترې نه

محسوسېده:

- تا نو ده ته هم ویلی!

زه غلی شوم، او یو څه مې د دې شعر ژباړه ور ته وکړه:

جانانه ستا د مینې درد د پتولو نه و

چې ترې سندرې جوړېدلې نو ما څه کړی وی

نړۍ مسکۍ شوه، په شا یې وټپولم او سره بېل شو.

دې امریکایي بنکلې نجلۍ رانه نورې خبرې هېرې کړې وې، په هر ځل لیدو به یې له سره مېنولم، شېبه په شېبه به یې د مینې لوړو ته پورته کولم، د ژوند چارې رانه پاتې وې او یوازې او یوازې د هغې د بڼایست په نړۍ کې ورک وم.

د هغې د انځورونو د لیدو او ماسره یې د لېوالتیا له کبله هره شپه د کال هومره تېرېده، روح او زړه مې د وجود او سینې په زندان کې سره له یو بل بېزاره او خپه وو او وجود به خود زړې زړې کېده، چې په زړه کې ډېرې خبرې راتلې، دې سره به مې ځان ته فکر شو، نو پخپله به مې په ځان زړه وسوځېده.

د یو نا اشنا لاروي په څېر له داسې حالاتو سره مخ وم، چې هېڅ مې په خپله گټه نه شو راگرځولی، د هغه د لرو پرتو ځنگلونو رالوتې مرغۍ، چې یوه ورځ به بېرته خپلو ځنگلونو ته ورگرځېدله او زه:

زه لکه ونه د تقدیر په زولنو تړلی

خو د هغې نرم او پوست خوی او دریابي مینې حوصله راکوله، هر سهار به وختي بڼه په مینه پاڅېدم او لکه پاچا به نېغ خپلې وظیفې ته تللم. اوس را باندې د پخوا په شان مزدوري او وظیفه بار نه وه، پکې خوښ وم، که څه هم گرمۍ او مزدورۍ به کله دومره تنگ کړم

چې زړه به مې شو چې نوره دا وظیفه خوشې کړم، خو چې به مې ((مېگن)) ته فکر شو، نو د دې هرڅه د زغملو وس به مې پیدا کړ.

زما په دې کلي کې څه دي - زه خو د یار سترگو ته شپې سبا کومه

تر دې هم مخ نه گرځېده، چې مینه پولې او بریدونه نه لري، گرمي او سختي نه شي کولای د مینې تارونه پرې کړي، زه هغې سره تړلی وم، د پایلې په فکر کې نه وم، چې هر څه پېښېده.

ټول هوایي ډگر سپرلی سپرلی بڼکارېده، هره خوا د هغې گلاب گلاب څېره تر سترگو کېده، د هغې برېښوونکي مخ او مرمین وجود سپرې د ژوند له هرې لارې اړوه.

په هغې امریکایي نجلۍ ((میگن)) چې به د هر چا نظر پرېوت په کړاو او غم به یې اړوه، خو زما کړاو او غم سپیڅلی و، د حوس په پړو تړلی نه و، ځکه ما چې یې له لیدو کوم خوند اخیسته، نو هغه لکه گلاب چې په بوټي کې د خوشبو لپاره غوړېدلی وي.

د کارگرو له مخې د هغې په تېرېدو به د ډېرو زړونو ته څه راتلل، خو هلته اصول وو او د خولې خبرې هم جرم و، خو زمونږ ریبیار بیا د همدوی له نسله و او ماسره یې د هغې په مخ کولو، کېنولو او غږولو کې ډېره مرسته کوله، ځکه خو به مو کله کله سره لیدل او د انتظار تنده به مې خړوبېده.

وروسته بیا دومره راسره خوږه شوه چې که زما به پام نه و او هغې به ولیدم، نو د لاس پورته کولو سره به یې راغږکړ:

- بڼه هلکه!

د هغې دغه غږ به باغ باغ کړم، دا به یې راته د مینې نښه بڼکاره شوه او په زړه کې به ډاډه شوم، چې دومره خو یې یاد یم او دا مې هلته

زړه ته کوزه شوه، چې کله مې ترې د هغې برېښلیک وغوښت، په لاس رنگینې امریکایي مجلې څخه یې هغه پاڼه وشلوله چې قټ شوې وه او خوشبو یې لرله، هغه نیمه پاڼه چې یې راکوله، په خندا یې وویل:

- ته یې بوی که، څومره خوږ بوی کوي!

د هغې په غوښتنه مې د مجلې نیمه پاڼه چې ادرس یې پرې لیک و، بوی کره، خوشبوی یې نشه کړم. اوس یې هم را سره هاغه د لاس نښه شته، کله چې به مې ور ته برېښلیک واستوه، ځواب به یې ډېر لنډ او تنگ ؤ، خو ډېر خوښوونکی او په زړه پورې به و.

هغه ټوله له مینې او عاطفې جوړه وه، خندا او خوشاله ژوند یې فطرت ؤ، هر څومره چې به غږېده خوند به یې ور سره کاوه، د هرې خبرې ول پرانسته او پلو ترلو هنر یې لکه په خټه کې چې اغېزلی شوی وي.

یوه ورځ مې ترې په روانه روانه کې وپوښتل:

- څنگه لویه شوې؟ مطلب دا چې په کوم بل ځای کې ډېره پاتې شوې یې؟

هغه پوهه شوه، چې مطلب مې څه دی، زما زوړند لاس یې پخپل لاس کې ټینګ ونيو او ورو ورو مو قدم وهلو، خپله دنگه غاړه یې پورته نوره پسې هسکه کړه، اسویلی یې وکړ، ویې ویل:

- هئې بڼه هلکه! ژوند ډېرې لوړې ژورې لري، خو ولې ژوند دومره گندلی او تنگ هم نه دی څومره چې یې تاسې افغانان گڼئ. ستاسې په خپل مذهب کې راغلي چې انسان ازاد دی او زموږ پخواني

ولسمشر ابراهم لنکن هم ستاسې په دین کې ډېره مطالعه او مالومات درلودل، هماغه وو چې د دغه اغېز پر بنسټ یې په امریکا کې غلامۍ ته د پای ټکی کېښود، له هغې وروسته امریکې چې څومره پرمختګ کړی لامل یې یو دغه هم کېدی شي، ځکه په هغو تورپوستو غلامانو کې داسې خبرې او ذهنونه وو، چې د دغه هیواد او ولس د هر اړخیزې هوساینې او پرمختګ سبب شول. انسانیت هیڅ ډول رواج، شرطونو او کولتور ته اړتیا نلري، ترهرڅه لوی عبادت انسانیت دی، کله چې انسانیت راشي، هغه ټولنه، کولتور، قام او هیواد غښتلي کیږي.

ما د هغې خبرو ته غوږ ایښی و، د خپلو خبرو پر مهال به یې خپل کین لاس ښوراوه، کله کله به نری مسکې شوه. که زه د هغې په ژبه پوره پوهېدلی ډېر به ښه وو، خو دغه تشه مې ځکه نه محسوسوله، چې مېگن ډېره هونښیاره او د سپرې په زړه او حرکاتو پوهېده، ما به له خولې کوم لفظ نیم ایستی نه و، د هغه تر شا چې به مې څه ویل غوښتل را مخکې به شوه او زما پاتې خبره به یې پخپلو خبرو کې را پوره کړه.

په خبرو خبرو کې د هغې څپمې ته راورسېدو، مخ یې راواړوه، ویې ویل:

- زه ننوځم چې ارام وکړم او ته...

- زه به هاخوا لاړ شم چې کار روان دی په هغې پام وکړم.

زما لاس یې یو ځل بیا زور کېدو نه وروسته خوشې کړ او سره بېل شو.

د غزانو ونو لاندې سیوري ته کېناستم او لوی مشین چې گریډر ورته

وايي په سرک ميده کاني هوارول، د اوبو ټانکر به پرې اوبه اچولې او رولر به کېمپنډه چې کلک شي. درې واړه مشينونه او گاډي د دغې لپاره ما مؤظف کړي وو، د غرمې وخت نږدې ؤ، امريکايي زلمی راورسېد مشينونه مو پر ځای ودرول او پخپل موټر کې يې د تېر په څېر وڅېژولو چې خپل تم ځای ته ولاړ شو.

نه پوهېږم چې دغه زلمی امريکايي به زه زورولم او که به يې ټوکې راسره کولې، هر څه چې وو، خو ساعت به مو سره تېرېده، بيا يې راته وويل:

- څنگه، نن دې ملاقات وشو؟

ما ورته وويل:

- تا خو ليدلی يم، ځکه خو وايې

په خندا شو

- نا، ما نه يې ليدلی، خو د مخ تازگي دې حال وايي

په ما هم د هغه دغه خبرې بڼې لگېدې او بيا بې له دې هم...

څوک چې خبرې د جانان را ته کوينه

په خوښۍ مې ورته وويل:

- هو! تر څمې ور سره يو ځای وم

ويې خندل

- لاس په لاس

نورهم په خندا شو...

دغه زلمی ويليم نومېده، خپل ځای ته چې ورسېدو بنکته شو، په خونو کې يو يو پاتې شوي موټر چلوونکي خپل خپل خواږه تيار کړي

وو، ما سره چې ويليم خونې ته ننوت، ډرېورانو د خپل رواج او مېلمستوب له مخې له خپل دېگ څخه يوه يوه کاسه را ډکه کړې وه، دومره چې دسترخوان له راز راز خوړو ډک او رنگين شو. ويليم دا هر څه په لومړي ځل ليدل، په ځمکه ناسته، ډوډۍ بيلول، په ښوروا کې لمدول، سالات، سابه، بڼدۍ او زموږ د ډوډۍ خوړو طريقه ورته ډېره حيرانوونکې، خو په زړه پورې ځکه وه چې هغه هم زموږ په څېر پيل وکړ، خو هغسې چې موږ خوړل هغه نه شو خوړی. کله به يې مړۍ لويه را بېله کړه او لکه د کاشوغې به يې له اينگولي وړلاندې کړه، پر ځای د دې چې په لاس يې خولې ته ورسوي سر به يې پسې راټيټ کړ او خوله به يې ورته بې بریده وازه کړه، ډوډۍ مو ښه په خندا داسې چې وږي ځای ته مو لانږه، وخوره.

ويليم پاڅېده او خپل موټر څخه يې يخ پيپسي او نور شربتونه راوړل، هغه مو پسې وڅښل، زموږ په خونه کې معشوق استاد ډېر تبليغي او پرهېزگار سپری ؤ، هغه د ويليم په فکر کې ؤ او ډېر يې ورته کتل، موږ چې ډوډۍ وخوره دعا مو وکړه، ويليم سم له واره پوښتنه وکړه، ما ور ته وويل موږ له خدايه د مننې لپاره دعا وکړه، شکر مو وويست.

هغه يو څه شېبه گوته په غاښ و، بيا يې وويل:

دا خو تاسې زيار باسئ او ډوډۍ په دې سره ځان ته برابرئ، که کرار ناست وای او تياره درته راتلی، نو هغه وخت به مو شکر ايستی وای.

ما ورته وويل:

داسې نه ده، خداى وايي بنده ته حرکت کوه! زه به برکت اچوم، ته

چې حرکت نه کوي خدای وايي زه هم درسره ملگری نه يم، دا زموږ عقیده او ایمان دی، زموږ دین او کلیمه خو دا وايي.

هغه غلی و، بیا یې وویل:

سمه ده! ستاسې کلیمه څنگه ده؟

معشوق استاد لکه پوه شوی چې و، څه یې وویل؟

ما ورته وویل دی وايي چې، ستاسې کلیمه څنگه ده؟

هغه ژر را مخکې شو، په رنگ کې یې ښکاره بدلون راغی او ویلیم ته مخامخ جوخت کېناست، ویلیم ما ته وکتل:

معشوق استاد وویل، ده ته ووايه که کلیمه غواړي واورې، نو غسل شرط دی، لومړی به غسل وکړي، وروسته به ورته کلیمه ووايم.

ویلیم ته مې د هغه خبرې ترجمه کړې، پورته شو، ځای مې وروښود، لږه شېبه وروسته راغی، کېناست ورته مې وویل:

دی چې یې څنگه وايي ته یې هم وایه! معشوق استاد د التحیات په څېر کېناست، امریکایي زلمي ته یې هم د ځان په شان کېناستو وویل، بسم الله یې وویل، بیا یې کلیمه ورته پیل کړه، کله چې الا الله ته ورسېدل د زلمي ژبه پرې نه اوښته، هر څومره چې به ورته معشوق استاد اسانوله نه کېده، پاڅېد، پرسرې د اوبو یو یخ بوتل واړوه، شېبه وروسته بیا راغی، ما ته یې گاډي ته د راتلو وویل، معشوق استاد ته یې هم اشاره وکړه، دواړه روان شو، موټر ته وختو، ناستو ډرېورانو چې هر فکر کړی وي، خو له څېرو داسې ښکارېدل چې گوندې امریکایي ورته په قار شو او مشر ته یې وپړي، خو ما ورته تاکیداً وویل چې هیڅ خبره نه ده، تر یوه ځایه چې لاړو ودرېده، بیا یې وویل:

ښه اوس راته بیا ووايه، خو که مې وویلی شوه بیا به زه هم ستاسې غوندې کېرم، خو دلته نه او دا راز به راز ساتی.

دا ځل یې کلیمه لکه د اوبو تېره کړه، ما ورته په سبا د یو دیني عالم کتاب چې په انگلیسي کې وو، پټ راوړ، ور مې کړ، هغه اوسپنیز ډالر یې راکړ، چې په خپله بتوه کې یې له ډېر وړاندې ساتلی ؤ او ما ته یې ویلي وو، چې دا مې د مېرمن د لاس نښه ده.

هغه نښه چې نن ماته راکوله، ورسره یې دا هم وویل:

ډېره را ته گرانه ده، ما سره تر دې بل محبوب څیز نشته، دا واخله...
ما ورته وویل، هغه څه چې ما ته په زړه پورې وو، هغه تا یو په بل پسې وکړل.

- کوم څه؟

هغه پوښتنه وکړه

ماورته د وریادولو په دود وویل:

- یو له مېگن سره د لیدنې مرسته او بل زموږ د دین قبولو احسان او مبارکي، هر څه چې مې ورته وویل نه یې منل او هغه اوسپنیزه روپی یې راکړه.

معشوق استاد ډېر مسلمان او ښه سپری و، تل به یې ویل، چې کامیابي یوازې د الله جل جلاله په دین او د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په طریقه ژوند تېرولو کې ده، موږ که دلته له امریکایانو سره کار کوو او ډېر خلک یې بده گڼي، خو حقیقت دا دی چې ور سره مزدوري روا ده، غلامي یې حرامه ده او دا وگوره څومره لویه گټه مو وکړه که دغه شان، له هر منکر سره په مینه او احسان خبرې وشي،

خامخا د زړه تل ته کوزیږي او مور به خدای په لویه ورځ په دې نه نیسي چې تا ولې جهاد نه دی کړی، بلکې په دې، چې ولې دې زما دین نورو ته نه دی رسولی، که دغه لړۍ روانه وساتل شي هېڅ ستونزه به نه وي. د دغه یو امریکني په مسلمانېدو ښایي چې ډېر نور مسلمانان شي.

قلندري استاد چې د معشوق استاد، استاد پاتې شوی او له معشوق استاد څخه په دیني مسایلو کې ډېر کم پوه و، بلکې بیخي شر و په تونده لهجه یې ور ته وویل:

- مړه امیر صیب! پرېږده یې، که دا مسلمانې زموږ د افغانانو په څېر وي، نو هېڅ دې څوک نور مسلمان نه شي، وگوره پروڼ یې راته وطن ږنگ ږنگ کړ او نن ور سره کار کوو او د هغوی د لاس لاندې یو.

معشوق استاد ډېره حوصله درلوده او بل یې استاد پاتې شوی و، ورته یې وویل: استاده! ستا خبره په سر سترگو، خو د لاس گوتې هم یو شان نه وي او انسانان خامخا نفس او شیطان لري، په بدو اعمالو وروسته خپه وي، خو کار ترې شوی وي او بله دا چې که هر سړی لومړی خپل ځان سم کړي، انساني کرامت ته ژمن و اوسي پخپله به هر څه سم شي.

ماته د دواړو خبرو خوند راکړ، خو چې شته مسلمانۍ ته مې ولیدل، نو هغه د خپل استاد خبره رایاده شوه، استاد ویل، په کامه کې د یو سربند جوړولو پروژې په همدې ډالرباران کې یوه جاپاني انجنیر عملي کوله او خلکو یې د کار و زیار ډېرې خبرې کولې.

د استاد وینا ده چې ماسره هم د دې جاپاني د لیدلو تلوسه پیداشوه،

نو د کار ځای ته یې ورغلم، هلته له جاپانی نه او کار بوختو کسانو یې هم ډېرې ستاینې وکړې، یوه یې وویل:

- ډېر ښه سړی دی، اوس پرې خواري کوو، چې مسلمان یې کړو... استاد ویل، مایې خبره ونيوه او ورته مې کړه:

- لږ وار ورته وکړئ، که د دې کار په منځ کې مو مسلمان که بیا به دا کار داسې سرته ونه رسوي، لکه څنگه چې یې پیل کړی دی، په نیمه کې به یې پرېږدي.

ټولو مزدورانو او ډریورانو د دې خبرې سره په زوره وخنډل، یوه وویل:

- دا امریکایي خو څه د کامې د بند په پروژې کار نه کوي، چې نیمگړې به یې پرېږدي.

دا وخت زموږ یو ملگري چې د خونې نه بهر و، راته غږ کړ:

- راشه کنه یار دې غواړي!

را ووتم، گورمه چې ویلیم په دغه یو ساعت تېرېدو سره پرېږدونکی مخ په موټر کې ناست دی او د لاس په اشاره وايي:

- راځئ کنه! چې پاتې کار خلاص کړو

زه چې ورنېږدې شوم، هغه وویل، رښتیا لمونځونه، ډوډۍ، چای هر څه وشول؟ - هو، ډېره مننه!

ما ور ته وویل:

څنگه تا هم لمونځ وکړ...

نری مسکی شو، ویې ویل:

دومره ژر خو مې مه ملا کوه او نه څوک کېدی شي

د ټانکر، گریډر او رولر چلوونکي مې له ځان سره واخیستل او د کار

ساحې ته روان شو، چې ورسېدو، ويليم وويل:

- ته اوسه زه راځم

- ډېره بڼه ده

کار مو پيل کړ خو امام الدين ووې، صيبه که ستا اجازه وي زه به لږ دا ټانکر را ډک کړم.

- بڼه لاړ شه

ولاړ، ډېر ساعت ورک وو، دلته داود پخپل گړبېر کار کړی ؤ او رولر ځکه پرې نه شو گرځېدی چې اوبه پرې پکار وي، دغه دی غرار شو او په گوډ راواوښت. وا لېونيه دا چېرته ورک شوی وي. ژر ژر يې اوبه ايله کړې او کېسټ يې په درز چالو کړه. په وځکو کې هم خاندي. هسې خو په چالاکی کې يې نمبر وړی ؤ، اوبه يې واچولې د رولر نمبر شو. دواړه غاړې ته ودرېدل خپلو کې سره پوسېدل زرگونونو لوټونه يې سره اړول، زه پرې شکی غوندې شوم، ورغلم، شکی شول چې غوندې پرې پوه شوی يم. ما ته يې هم ژر دوه زرگونه په جېب کې راومنډل ما ترې په اړه پوښتنه کوله چې له شا څخه يې ژر ريډبول را ته خلاص کړ په دې سره يې زما فکر اړول غوښتل بيا مې ځان جوړ کړ خو پوه شم چې دا لوفري له کومې.

ژر يې سيگرېت را ته بل کړ را يې کړ، داود له ده څخه ډېر ناز پر ما لیده. لاس يې پورته وارتوه له اوبو يې غږ وکړ ويې ويل، مړه ته دا نه پېژنې نمبر دس حرامي دی، تېل يې خرڅ کړي په دې سره په خټ خټ وځنډېدل. وا هلکه که گير شئ؟

- ستا دوا (دعا) پکار ده. پخپله يې راکوي را ته وايي څه د جېب خرچه دې وکه.

داسې شېبه به نه وه چې د دې دواړو به جامې (خولې) دمه وې هر وخت به ور سره راز راز خوراگونه، بسکت او... وو.

نه پوهېږم چې له کومې او څه ډول به يې پيدا کول، کوم چا امريکني يې په اړه شکايت هم نه درلود او کار خو به يې لکه د خامار په يو غږپ کاوه، هر څومره ډېر کار چې به و، بڼه په نره او ذمه واری سره يې تر سره کاوه. ځکه نو چې له هر چا به يې څه غوښتل، نا به يې نه شو کوی، بلکې پخپله به يې ور ته د موټر سيټ له راز راز نعمتونو ډکاوه.

رخصتی ته نيم ساعت پاتې ؤ، خوله مې وچه شوې وه، يو امريکايی سپين موټر په موږ راواوښت، هر موټر چې به را ته په ورو کېده به، ځينو به سلام کاوه او ځينو به شاباسی هم ورسره غوټه کړ، په موټر کې يو هلک او يوه نجلی وه، له سلام وروسته مې ترې غوښتل چې اوبه راکړي، خو په موټر کې ناستې نجلی چې مې خولو ته وکتل اشاره يې وکړه، ورنږدې شوم، توره بنسبنه يې کښته کړه، له دننه مې يخه هوا په مخ راغله.

په نړۍ خندا يې وويل، دا واخله اوبه، دا شربت

مننه، ژوندۍ اوسې

سم له واره مې د اوبو بوتل په سر واړوه، څو چې مې له خولې لرې کاوه، له شا راپسې په خوږ غږ په امريکايي ژبه اواز شو:

- دومره تړی؟!!

په حيرانۍ مې داسې چې بوتل مې لا په خوله ؤ شاته وکتل، گورم چې مېگن ده، لاس يې راوغځوه، ما هم لکه د وارخطا لکه څوک چې

درياب اخیستی وي، خپل لاس په تادی ور اوږد کړ، ما د هغې او هغې زما لاس سره ښه زور کړل، په خندا شوه، وی بس دی هن، ژر مې لاس ايله کړ، اوس يې گلابي حسن نورې کانې کولې، لکه چې تازه له خوبه راپاڅېدلې وه، لاسونه يې يخ وو.

پخپله يې وويل:

- ښه هلکه! ويده وم، ډېره نا ارامه وم، اوس مې ولبل اوس ځان ارام احساسوم او بيا چې ته راسره يې نو ډېره ارامه يم، بايد وړاندې راغلې وای، خو نه مې غوښتل ته مې داسې وگورې چې...

مايې خبره ونيوه

د رحمن په عاشقۍ کې کمې نشته

نو بيا ځله ائینه کې ځانله گورې

دا بيت چې مې ورته وژباړه، ډېر يې وخنډل، د خندا نه وروسته داسې چې د خندا څپې يې ورو ورو د مخ له ساحله ټولېدې، وويل:

زه خو يو ستا مينې او د مينې نه ډېر د مينې په پوهېدو حيرانه شوم او بل ستاسې ژبې ته چې تاته يې څومره ډېر شعرونه په یاد دي.

- ښه، چېرته ځي؟

- چېرته به ځم، همداسې راووتم، په خېمه کې تنگه شوم، ښه شوه چې ته مې وليدې، ستا لیده مې هم يوه بهانه وه، چې بهر راووتم.

هغه چې د دندې وخت يې پوره شوی و، نو د دريشۍ پر ځای يې نری لباس په تن کړی و. د سرک بلې غاړې ته له لرگي جوړه يوه کوټنۍ وه، سيوری و، ما ورته وويل، راځه دلته لمر دی، هلته به کېنو. نه پوهېږم په کوم زړه مې ور ته دا خبره له خولې ووت، نری مسکۍ

شوه، سمه ده...

خونه کې د لرگي چوکۍ وه، پر هغې کېناستو، داسې چې مخ د سپين لمر پلوشې خړولې، په سيوري کوډله کې يې رڼا جوړه کړې وه. گېډۍ زلفې يې چې، شا ته تړلې وې، ترې ښکاره شوې سپينې دنگې غاړې يې زړه ډوباوه. ډول ډول ستاينې او مننې له قدرت څخه په زړه کې راتلې...

قربان شم له پستو لاسو د هغو مالیکو

چې ستا يې له مرمرونه تراشلي دي لاسونه

زه تېری وم، دوی لپه شول، له سپينو اوبو ډک شول

د ژوند په نامه وايم چې دې ښکلي دي لاسونه

زما لاس يې پخپل سپين لاس کې کېښود، خپل بل لاس يې پرې داسې کېښود چې د مينې په ډېرو تودو کې مې د لاس يخوالی احساس کړ. بيا داسې چې زما لاس يې په خپلو لاسونو کې واړوه، په زړه سوي يې وويل:

- لمر دې لاسونه تور کړي

- هو! خو څه خبره نه ده، ژمي کې به بېرته سپين شي، غلې شوه بيا

يې شنې ښورې سترگې راواړولې ويې ويل:

- له ډېرو سپينو لمر غمړنگي ښه وي

زما ويلو ته يې په خپله خبره کې ځای نه و پرېښی، غلی شوم.

هغې له ښکر شا ته جېب نه د اوبو نيم بوتل راوکېښ، يو څه يې ترې څښلې، ما ته يې ونيوه...

- هن وړاندې هم ډېر تېری وې، ما ورته وويل، که دا اوبه مې وڅښلې

نو به ټول عمر کې تېری نه شم، خو غواړم دا اوبه له ځانه سره

يوسم.

- ولي؟

- زمونږ په دې ټولنه کې داسې عقیده هم شته، چې د ځينو ناروغانو لپاره اوبه دمېرې او بيا لږې لږې ورکول کېږي. زه هم ستا د خولې دا اوبه وړم او داسې ځای کې ږدم چې يوازې زه يې گورم.

هغه پورته شوه، زما سر يې پخپلې غاړې پورې جوخت کړ اسوبلی يې وکړ، ويل دومره دې خوښه يم!

- هو! نه پوهېږم، خو ډېره مې خوښېږي.

د مننې په ډول يې يوه شېبه خاموشي حاکمه کړه، وروسته يې د تلو وويل، زما مری وچه شوه او په نيولي غږ مې ورته وويل:

- ته ځې!

هغه راپورته شوه، نور يې هم غږيو نيولی کړم.

گوره سترگې چې مې ډکې ډکې کيږي

نوم د تگ په خوله وا نخلې باران راغی

هغه لکه زما په وجود کې چې يې د خپل تگ له امله راپيداشوې نارامي درک کړې وي، د کلکې ژمنې په توگه سترگه ووهله او په خوږه خوله يې راغبرگه کړه:

- خامخا وينو، سمه ده! لارم...

هغه روانه شوه، تر ډېره مې ورته ليدل چې له سترگو پنا شوه، وخت هم پوره شوی و، کارگرو گاډي درولي وو، زما په تمه وو.

معشوق استاد راغږ کړ:

- صيبه څنگه مرکه خلاصه شوه!

- هو دا دی څو، خو چې ويليم راشي

لږه شېبه وروسته ويلم هم راغی او له ورايه يې پر شونډو خدا خپره وه، نه پوهېږم، چې دی ولې او څنگه زموږ له هرې ليدنې خبرېده. په هر حال! موټر ته وروختو، له دروازې چې راووتو، لاس يې وښوراوه، ويل ښه شپه!

هره شپه مې نوره پسې سختېده او اوږدېده، سپرې چې سترې شي خوب وکړي دمه شي، خو زما سترگو نور خوب نه پېژانده. د هغې د خپلولو او يو ځای سره کېناستو او ان مينې ارمان پسې واخيستم، داسې چې دغې ارمان يې ورځ تر بلې زېښلم. کله به تر سهره وينې وم او لکه د بې وسه به مې له خولې زگيروي واته، کله به مې اسمان ته وکتل غږيو به ونيولم، خدای ته به په زارو شوم.

په وير په سرتوري تقدير وارخطا شي

الله دې زما که اذان دی جانانه

کله به مې له ناکامه زړه او ذهن د مشورې او سلا لپاره د يو څو شېبو پورې يوه خوله شول، خو چې به و نه شوه لار به يې بېله کړه او پخپله خپله مخه به شول، دلته به يې زما سترې وجود نور هم پسې ذرې ذرې کړ، شپه به کال شوه او د هغې غم به نوره هم پسې سخته کړه.

کله به داسې وخت راغی چې په ورځو ورځو به مو سره و نه ليدل، خو هر ديدن به را ته د سلامت ژوند له بيبې کم نه ښکارېده.

دا ځل مو کار په هوايي ډگر کې وتلې ويالې په سر د سرک ايستوو، باران شوی و، هوا برابره وه او سگريټ په لاس د هغې لار په څارلو وم، دې وخت کې بيلډوزر اوسپنه ماته کړه، ورغلم ډرپور بله لرله، د هغې په جوړونه لگيا شو. زه هم ورسره بوخت شوم، دې کې نری،

پسته، خوږه او زړه باغوونکي خوشبو مې هوا پر مخ تېره کړه، ور سره یو د انسان سیوری مې له مخه تېر شو.

ومې کتل، هماغه دنگه ښاپېری وه، تور اوږد ټوپک په غاړه، خولۍ پر سر، اوږده عسکري بوتیان په پښو، نېغه روانه وه.

ما پرې غږ کړ:

مېگن!

مېگن مخ راواړوه، د تېر په څېر نه موسکۍ شوه او نه یې کومه خبره له خولې وايسته، بېرته یې مخ واړوه او سمه روانه شوه.

دلته یې زما دزړه په اسمان دښکونو او راز راز اندېښنو وریځ راخوږه کړه، ټینگ نه شوم او تر شا یې تر یو ځایه پسې شوم، خو نه مې پرې غږ کاوه او نه کوم بل حرکت.

یو ځای داسې راغی چې هلته نور افغان کاریگر او سپین ږيرو تر څنگ امریکایان هم وو، په منځ کې یې تېره شو، ډېرو پسې ورمېرونه واړول او سترگې یې پسې ووتې او چې به هر چا ولیده په زړه به یې یوه شنه تغمه د اوف او آه لکه د تالندې برېښنا زغېدلې، خپله مېگن هم ښایي په زړه کې د دې لنډۍ مفهوم ته نېردي پوهېدلې وي چې:

دا خپل ښایست را پورې اور شو

تنکي ځوانان راپسې مري خونکاره شومه

په هغې پسې زما په ورتلو هم پوه شوې وه، ځکه هر څو گامه پس به یې داسې راکتل، لکه نه چې راگوري، خو چې خوند یې و نه کړ، ترې راستون شوم او په شا به مې کله کله پسې مخ واړوه که راوگوري، خو څنگه چې وه هغسې روانه روانه وه...

کری ورځ مې ناکراره تېره شوه په سر مې درد شو، امریکایي زلي

ویلیم نن په خپل ځای بل همزولی رالېږلی ؤ، ما ترې د رخصتۍ اخیستو وویل، هغه همدومره وویل:

- ډېر ناروغه یې؟

- هو! سر مې خوږېږي.

- هن دا اوبه وڅکه، ښه کېږي او کنه چې خپل کلینیک ته دې بوځم! غلی شوم، ورځ مې بې اوبو او بې کلینیکه تېره کړه، درخصتۍ وخت پخپله راغی، د نور کله خلاف چې له هوایي ډگر نه وتو ته به مې زړه نه کېده، نن د هغې ځوانې شهزادگۍ چلند داسې حد ته رسولی وم، چې د هوایي ډگر لومړۍ دروازې ته مې پښې بې واړه یوه له بلې وړاندې کېدلې.

له هوایي ډگره په وتو نېغ انټرنیټ کلب ته ولاړم، هلته هم له بده مرغه برېښنا نه وه، تر ناوخته منتظر وم، اخر برېښنا راغله، خو ماښام ورځ وژلې وه. کمپیوټر ته کېناستم غوښتل مې هغې نه د تېرې ورځې د چلند په اړه وپوښتم، چې ومې لیدل په ان باکس کې مې دوه نوي پیغامونه وو، لومړی مې یې هغه یو ژر خلاص کړ چې گورم د مېگن برېښلیک دی، پیغام یې زړه وړونکی ؤ، خو چې به مې د هغې په نوم سترگې ولگېدې...

مضمون که ښکلی نه دی خو عنوان څومره ښایسته دی

ای ښه هلکه!

ته به خپه شوی خامخا یې! ستا په زړه کې به ډېر څه راغلي وي، لومړی خو بښنه غواړم او بیا واوړه چې ولې مې در ته سلام و نکړ، خیر دی زما خبرې په سره سینه ولوله، دا ځل مې له نوي برېښلیک څخه پیغام درولېږه، خو اوس د هغې له وضاحته تېرېږو.

زه نن د يو تورپوستي امريکايي لخوا خوابدې هله شوم چې ما ته يې وويل، زما دوستانه شه! خوببېرې مې.

ما ډېره بده وگتله او په ټوکه مې واخيسته، خو هغه رښتيا ويل، هلته زموږ په قانون کې دغه ماده ور زياته شوې وه، وروسته چې له حقيقت څخه خبره شوم هيڅ مې نه شواي کړای.

ستا سيوری به مې مخې مخې ته کېده او بل خوا هغه بدرنگه وحشي څېره، ته ووايه څنگه وکړم؟

پوهېرم چې ته به يې بده گنې خو زه هم د خپل زړه واکداره يم، داسې به يې د مينې تر سينده پورې باسم، چې په اوبو به يې شونډې هم لمدي نه شي، خو کاش چې داسې هيڅ نه وای شوي، تا ته مې ځکه خبر درکړ، چې که سبا يې را سره ووينې هسې نه زړه دې مات شي. اوس مې مشرغواري، نورې خبرې به بيا وکړو.

سبا ستا په تمه

مېگن

ستا ځوانه شهزادگۍ

د فکر او اندېښنې په دوه لارې کې پاتې شوم. تر ډېره گوته په غابڼ، کمپيوټر ته غلی ناست وم او پيغام مې ور ته بيا لوسته... دلته زما په زړه هغه د اندېښنو او شکونو غرونه ورو ورو ويلي کېدل.

د هغې د مينې څپې مې نورې هم په زړه کې په شور شوې، زه غريب بې وسه او هغه د نړۍ د پرمختللي ځمکې ښکلې ښايېرې او بيا دومره زړه خوږې غيرت او ننگ...

دلته د قدرت مرسته د ستايلو وه، هغه لارې چارې چې زما له تصور ه هم لېرې وې، پخپله به مې سترگو ته غوږېدې او د مېگن مينې او

خواخوږۍ خو رانه د ځمکې د سر خان جوړاوه، کله کله به دومره غره شوم، چې د نورو مينه به را ته هسې ټوکې ښکاره شوې.

کور ته روان شوم، نن شپه مې حالت ښه و، خبرې مې هم وکړې، د نورو شپو په څېر سم له واره بام ته و نه ختم. د کور غړي حيران وو، يوه ويل نن دې څنگه شعر جاري شوی، نور کله خو سم ښخ بام ته پورته کېدې.

د هغې خبرې مې له سترگو پرده لېرې کړه، خو د اوس لپاره مې په ژبه ځواب نه جوړېده او يوازې په تشه يوه خوله خدا ترې روان شوم.

پاس اسمان نن ډېر رنگين ښکارېده، ما سره چې په ذهن کې د خپلې ځوانې شهزادگۍ کوم تصوير و، د هغې په سيالی کې سپورمۍ د خپل حسن زور ښکاره کاوه خو هڅه يې بې ځايه وه، ما ته به ورپورې خدا راغله، کله به مې پرې زړه خوږ شو، مخ به مې ترې واړوه، په بله ډډه به شوم... نه پوهېرم څنگه او څه وخت خوب راغلی و، خو سهر مې ځان ښه احساسوه، لکه سپرې چې له ښې سترې وروسته دمه شي.

هو! د نور کله په څېر مې سترگې سرې او سترغلي له شوگير څخه نه وو پرسېدلي. ښيښې ته مې وکتل ځان را ته ډېر ښکلی ښکارېده او ولې به ښکلی نه وم د چا په سترگو کې اوسېدم.

په تادی باندې له کوره ووتم، هوايي ډگر ته په رسېدو مې وليدل چې ويليم لومړۍ دروازې ته راغلی دی، له ورنېرېدې کيدو سره يې وويل:

- السلام عليكم

نوی و لا یې په زور زېر الفاظ او کلیمات نه وو زده کړي، بیا یې وویل، څنگه پرون دې په سر درد و؟
 ما ته مې ملگري وویل، اوس څنگه یې؟
 هغه ته مې په اوږه لاس کېښود، مننه مې ترې وکړه، هغه وویل، خلک په کتار کې ډېر دي، زه او ته به په لنډه لاره ولاړ شو.
 سمه ده زه یې له ځانه مخکې کړم او له سلگونو خلکو یې تېر کړم، په کتار کې مې یو هم خپل کس و نه لیده، هغوی چې له ما سره وو ټول دننه تللي وو، ویلیم وویل:
 - ملگریه! نن به زه، ته او هغه ((مېگن)) ډوډۍ یو ځای خورو - هن، رښتیا وايي!!
 - هو! بېگا یې ما ته وویل، چې ښه هلک سره را له د لیدو زمینه برابره کړه.
 ویلیم په رتبه کې تر مېگن مشر و او دا صلاحیت یې درلوده، چې سره وگوري، کیني او خبرې وکړي.
 ویلیم ته مې له دې وړاندې د هغه په وینا یو ساعت او یو لاکټ د هغه د مېرمن لپاره تحفه راوړي وو. نن یې را ته له غوږه تېره کړه چې ډېر یې خوښ شوي.
 ما ترې مننه وکړه، هغه وویل:
 - څنگه مېگن ته به دې هم څه راوړي وي؟ ښه ده لومړی یې زه وگورم.
 ما ورته کړه:
 نا، دومره زړه مې نه دی کړی او څه چې مې کړي هغه مې هم په خوارۍ پرې منلي.

هغه غلی و، خو زه یې د اصلي خبرې راپورته کولو ته رسولی وم، نو مې ورته وویل:
 - خو ویلیم!
 - وایه! مهرباني
 - هغې ما ته بېگا پیغام رالېږلی و
 ټول مې ور ته په ټکي - ټکي تشریح کړ.
 نه پوهېږم، د ویلیم تندې ولې گونځې او ټنډه تروه شوه، یوه شېبه غلی شو، بیا یې وویل: که هغه وغواړي تا له ځان سره امریکا ته بیولی شي او د گډ ژوند پرېکړه هم کولای شي.
 زه رابیداره شوم، ومې پوښت:
 - هغه به را سره دومره اوږده وپالي؟
 - ضرور، خو په یو شرط چې مینه د زړه له تله وي دلته نو نری مسکی شو ویې ویل:
 - که چل در سره وکړي، بیا به څه کېږي؟
 ما وویل:
 - هو! هر څه کولی شي
 بېرته یې خبره له ټوکو را پېله کړه:
 نا دومره ظلم به نه کوي
 هغه روان شو، ماته یې وویل، ته لږ ودرېره! زه موټر راوباسم.
 له پارک څخه یې موټر را وویست، خپل ځای ته لاړو، دوه موټر چلوونکي یې پاتې کړل او نورو ته یې د کېناستو وویل، لومړی یې ورته د کار ساحه او د کار طریقو وښوده او بېرته یې راوستل، چې مشینونه له ځان سره واخلي او د کار ساحې ته ولاړ شي.

ویلیم وویل، راخته تر هغې چې د دوی د مشینونو هوا پوره کيږي او د کار ځای ته ځي، ملگري ته دې ووايه چې ستاسې چای وڅښو.
- ولې نه
باغچه گل استاد په چای کې ماهر او مسلکي ؤ، زما خونې ته مخامخ خونه د هغه وه، ویل صیبه زه به ښه زیږ چای درته تیار کړم.
چای تیار شو، مور خپلې خبرې کولې، چای مو په خبرو خبرو کې وڅښه، د ویلم نه مې یوه خبره هم په زړه پته کې نه شوه ساتلی.
زما د خپلو اندېښنو بیا بیا یادولو او په اړه یې د هغه راگړولو ترڅنگ هغه ته د سر په کاسه کې په کراتو، کراتو اوبو ورکولو سربېره یې کله هم راته تندې نه و تریو کړې او په سره سینه به یې ځوابولم او ډاډه کولم.

هغه زما او د مېگن ترمنځ د پل په څېر و، په خبرو خبرو کې ور ته مخاښه وشوه، خولې یې پاکې کړې، خولې یې له ځمکې پورته کړه، د الوتکو کېناستو لیکې په لور روان شو، هلته یې موټر یوې غاړې ته ودراره، ټوپک یې اوږې ته کړ، ښه چې نږدې شو یو لوړ رتبه مشر یې ولاړ ؤ، له سلام وروسته یې ور ته امر وکړ، چې دوه فرشې موټرې راوله، له هاغه الوتکې سامان په کې واچوه او خوږن ځي ته یې ولېږه.
بیا د الوتکې خوا ته راغلو، د سامان کېښته کولو طریقه او ترتیب یې ور وښودل، بېرته ولاړ و، موټرې مو راوستې او هماغسې مو وکړل.
د همدغه پټۍ یا پخې (لیکې) په غاړه به هغه هیلوکوپترې ودرېدې، چې کار به په کې وو، یانې کوم ځای به یې مات ؤ، هغه به یې

جوړوه.
مور په همدغه غاړه روان وو، چې یو مشر امریکایي راغېر کړ، ودرېدو ویل یو ټانکر اوبه پکار دي، دلته یې واچوه، ډېره دوږه ده، کار کوو.
ویلیم ما ته وکاته، ما ویل، زه به یې راولم ته ځه، هسې هم ځای نږدې دی، هغه خوښه کړه.
ولاړم ټانکر مې راوست او ډرېور ته مې لارښوونه وکړه، زه ورته کرار ودرېدم، شا ته مې ناڅاپه یو درې شو، چې ومې کتل نجلی پېلوته وه، له خدا شنه شوه.
- ډېر ووېرېدې.
زه ورته یوازې مسک شوم، هغه د هیلوکوپتر دننه ننوته، ما اورده ساه واخیسته، هغه له وروسته د یوه قوي نارینه په څېر ښکارېده، خو چې به مخامخ شوه تعجب به سړي کاوه. مشر امریکایي راغی کوم چا چې را ته د ټانکر ویلي وو، بلا شربتونه په لاس راوړسېد، ویل دا واخله. پېلوټې هم د څه راوړو اشاره کړې وه خو ده پوره کړل، درې واړه ودرېدو او د اوبو له شیندلو څخه خوند اخلو، خو زه په زړه کې د ویلیم د وعدې پوره کېدو په انتظار یم، د دوی کار پوره شو، ولاړو دغه دی ویلیم هم راوړسېد، ویل زه ځم ته له یو موټر سره هلته راخته. ډېر په بېرته یې موټر راتاو کړ.
موټر مې له ځان سره واخیست، د پخې لیکې په کوز سر چې راتاو شو را ته په سل مترۍ کې د دوو کانتیرو په سر دوه امریکنی تر سترگو شوې، داسې چې د سیوري لپاره یې نری چوپال وهلی او یوازې ډېر معمولي ځایونه یې پټ کړي او نورې سپینې وړانگې داسې چې تورې عینکې یې په سترگو وې، پرتې دي.

معشوق استاد ته مې وويل:

- استغفرالله

نږدې ؤ چې موټر ترې بلې خواته ولاړ شي، ژر يې بېرته كابو كړ،
ودرېده، نجونو چې وليدو ژر يې بنينونه پر خېټو كښ كړل.

غرمه راورسېده كار مو خلاص كړ، معشوق استاد ته مې وويل، ته
خه زه له ويليم سره ډوډۍ خورم.

- ښه سمه ده.

موټر ته په ختو يو خه له خان سره وبورنېده، بيا مسكې شو، ورغلم،
څنگه مسكې شوې؟

- هسې مړه! دا پېرنگيان هم خداى ښه ښايسته پيدا كړي دي.

ما ور ته وويل، پېرنگيان به يې انگرېزانو ته ويل، دا خو امريكايان
دي، ويل خه پرواه كوي، يو شان بېزوگان دي.

يوه شېبه ور ته غلى وم، بيا مې ورته په مات زړه وويل، استاده!
حوصله پر ځاى كړه، د دوى همدا دنيا ده او همدا مزې دي او رښتيا
خه مزې دي، له هغه لس زره كېلومتره ليرې دنيا نه راغلي دي، شپه
ورځ كار، له ټوپك او مرميو سره لوبې، سختي او درانه بارونه
گرځول، دا نو خه مزې دي.

دې سره معشوق استاد روان شو، ليدل مې چې ويليم ډېر په تېزه
راروان و، په تمه وم، چې خوا ته به مې ودرېږي، خو له ما هم تېر
شو وړاندې يې كلك بريک ونيو، بېرته په شا راغى او خوله يې له
خندا ډكه وه.

اشاره يې وكړه:

- راخېژه! بيا يې موټر ډېر تېز راتاوكړ او مخ په خوړنځي روان شو.

خوړنځي ته چې راورسېدو موټر يې په پارک كې ودراره او ننوتو.

قانون دا ؤ چې هر امريكايي به يو لوى پتنوس چې پكې بېل بېل
كورونه وو راخيسته او د خپلې خوښې څيزونه به يې پكې اچول. دلته
چې ما دومره ډېر شيونه وليدل هغه د مرغيو د پيو خبره مې راياده
شوه چې يو د مرغۍ پۍ نه وې، نور هر څه وو. رښتيا هم هر څه وو،
اشپزان يې اكثره افغانان وو، ما ترې پوښتل چې حلال خواړه
راوښايه، كور يې ودان هماغسې يې وكړل.

ويليم چې له وړاندې ځاى او وخت ټاكلې و همالته كېناستو. مېگن
(زما ځوانه شهزادگۍ) له وړاندې ناسته وه، ډېر وړى شوى او تېرى
شوى وم، خو چې مېگن مې وليده...

دومره زه يم ياره ستا د ديدن تېرى

چې دې مخ ته كړم نظر اوبه اوبه شم

لوره او تنده را څخه سم له واړه والوتل هغوى ډوډۍ وخوړه ما هسې
ځكې ځكې وكړې، مېگن به په نرو سپينو گوتو مړۍ داسې خوړه چې
به يې مخې ته هر څومره موړ ناست وو په نورو خوړو به يې لاس
پورې كاوه. ويليم له ډوډۍ وروسته راخيستي شربت څخه سر
خلاص كړ، زما او د هغه نظر سره غبرگ شول، بوتل يې پر مېز
كېښود لږ غلى شو او بيا يې مېگن ته مخ واړوه:

- زه ځم، بيا بېرته راځم، تر هغې خپلې خبرې وكړئ. مېگن ما ته
وكاته، ويل اودې لیده، ويليم ته يې په پسته لهجه وويل:

- مننه!

مېگن څنگل په مېز كېښوده، زما او د هغې د خولې او غوږونو تر منځ

فاصله دومره وه چې سره د ساه ورم مو پر يو بل لگېده. د قاب کاشوغه يې په کيڼ لاس پر مېز ټکوله، يو څه سوچ کې شوه بيا يې سر راپورته کړ، په سره ساه يې وويل:

- بڼه، بڼه هلکه!

له ټوکې وروسته يې غاړه پورته کړه نه پوهېږم چې ولې مې زړه هغسې نه دی، لکه له دې وړاندې چې و. زه ور ته خاموش شوم بيا يې وويل، زموږ خلک ډېر ازاد دي، خو زه ولې هغسې ازاده مرغۍ نه يم او لکه په يو زندان کې چې بنده يم، دلته مې له دندې روح او زړه دواړه نور سترې شوي دي.

بيا لږه په فکر کې شوه، ژر يې وويل:

- هو رښتيا، هغه د تور پوستي فکر مه کوه، پر هغه بحث نه کوو، څنگه چې مې درته ويلي هماغه شان ور سره کوم. خو اوس را ته ووايه؛ چې دلته زما لږه موده پاتې ده او له دې ځايه ځمه، ځکه مې دومره وختي خبر کړې، چې ستا په حالت وپوهېږم. ما ور ته زړه غټ کړ، پاکه مې ور ته وويله:

- زما خوبښه يې او مينه در سره لرم، ته که دلته يې که هلته او يا په بل هر ځای کې زما د زړه په ژورو کې به دې د مينې او يادونو کور ودان وي، ستا تله به زما په زړه کې ستا مينه مړه نه کړي او زه به ټول عمر د خپل زړه په هديره کې ستا د مينې په مزار د اوبښکو ډيوې بلې ساتم.

زما خبرې يې راپرې کړې:

- زه پوهېږم ځکه خو درسره دومره اړيکه ساتم او په دې چې ته زما

هم ډېر خوبښېږي.

يوه شېبه چپ شوم، بيا مې وويل:

- نو چې داسې ده لار راوښايه؟

هغې راته خپله بې وسي رامخې ته کړه، ويې ويل، امريکني نجونې او زلمي د شوق او ذوق له مخې دلته راځي او ډېر له مجبورۍ، چې يوه يې زه هم يم. زه مې مور او پلار ډېره کوچنۍ پريښې يم، په سختو تنگو کې رالويه شوې يم...

دلته د مېگن غټې سترگې په اوبښکو ډنډ شوې، ژر يې اوبه ور پورته کړې، ساه يې واخيسته، بيا يې وويل:

- نه غواړم چې نوره وځورېږم، خو څه وکړم، څومره چې د بڼه ژوند په هيله يم هومره له گړنگونو لوېږم...

په مخ را ماته اوبښکه يې په گوتو ورانه کړه، نوره داسې غلې شوه چې ماته يې نه راليدل

ما يې د ډاډه کېدو له پاره وويل:

- اې مېگن! ته خو ډېره شوخه او خندنۍ وې، اوس دې څنگه هغه هر څه هېر کړل. حوصله دې برابره کړه، په دې ژورو او لوړو پسې ضرور هواره وي.

غلې شوه، بيا يې وويل، هسې نه خلک متوجه شي، نورې خبرې به بيا وکړو، خو دا خبره ياده لره چې ته بڼه يې ته د هر چا خوبښېږي.

زه يې خوشاله کړم، څه مې ويل، خو هغه راوراندې شوه:

- بڼه، نو بڼه هلکه راځه دغه پتنوس دې در سره راواخله، په دې بله لاره وځو.

خالي پتنوسونه به په کثافت دانو کې اچول کېدل، بهر راووتو د لرگو

جوړو اوږدو خونو په منځ کې دوه په دوه ورو ورو تر یو ځایه روان وو، داسې چې نه هغې څه ویل او نه خبرې کولې. د بېلېدو په وخت یې را ته مخ راواړوه، ودرېده له مینې، درد او خوږو تودې شونډې یې زما پر وچو شونډو کېښودې، نرۍ مسکۍ شوه، د لاس په اشاره یې مخه ښه او د بیا لیدو ژمنه وکړه.

د تل په څېر مې ورته تر پناه کېدو پورې وکتل، باغ باغ راستون شوم، تر ډېره پورې مې نه څه خوړل او نه څکل او نه مې ورته زړه کېده. ویلیم ویل، څنگه څه خبرې مو وشوې؟
- هو ډېرې او ډېره مننه له تا نه یار!
- نا هیڅ خبره نه ده

ویلیم په قد کې د چنارقدو ملگرو په کتار کې راته، دنگ نری ځوان داسې چې له شوخی سره یې اخلاق او نزاکت هم بې بېلگې وو او زړه سوی خو یې داسې ؤ لکه دی چې پوځي نه بلکه د خیر ښېگنې په کومه مؤسسه کې وي.

ورځ ډېره ښه وه ټولې کړنې زما له زړه سره سمې وې، د خپلې ځوانې شهزادګۍ د ناستې د اوبنکو، سلګو او خنداګانو خبرې مې بیا بیا په ذهن او زړه راوږېدې، د میګن د یادونو په همدې باران کې کور ته ورسېدم.

مور مې کټ د دیواله سیوري ته راوړ، دواړه ناست وو، مور مې وویل، زویه په دې کار کې دې څه پیسې درکوي نه؟

زه لږ رانېغ شوم، ولې په کور کې خو به څه کمۍ نه وي؟

- هو! زویه ځینې سوداوي تمامې شوي، ځکه مې درته یاده کړه.

دې سره ماته هم احساس وشو، چې د خپلې ځوانې شهزادګۍ په مینه کې مې د میاشتې پوره وتو او د بلې د څو ورځې اوږدو ته هېڅ پام نه دی. د مور د رایادولو سره له کوره راووتم، دفتر ته چې ورسېدم رئیس چېرته روان ؤ، چلوونکي یې مو ترغروه. له ستړي مشیو وروسته مې ورته وویل، که څه هم دوه درې ورځې اوبنتي، خو زما فکر نه و اوس مې روپۍ پکار دي.

رئیس لومړی غوسه غوندې شو، بیا یې وخنډل، ویل ورشه انجینیر صاحب به درته پیسې درکړي او لږ کار مې هم در سره ؤ، خو څه سبا به پرې وغږېږو، نور څه خبره نه وه، خو خارجیانو یوه بله پروژه هم رالېږلې، همالته په میدان کې ور سره هغه هم پیل کوو.

- سمه ده سبا چې راغلم بیا به خبرې وکړو، اوس ځم چې کور ته سودا یوسم

له هغه نه په روانېدو مې ښار کې سودا برابره کړه او د ماښام په څړو مې د کور لاره ونيوه.

اوږده شپه له مېګن سره د تېرې ورځې کیسې پوره کولو په تمه تېره شوه او چې سبا شو نور هم په تلوسه کې شوم، څومره چې لا ر و هم هومره مې زړه د صبر واګي پرېږدي.

هوايي ډګر لومړۍ دروازې ته په سل مترۍ کې بلا لوی کتار د لویو گاډو او کانتینرونو جوړ و. داود چې پرون خپل ماشین د جوړولو لپاره را ایستلی ؤ، شا ته بند پاتې و، زه یې چې ولیدم، ویل دا به څنگه شي؟

پلی روان شوم، دروازې ته چې ورسېدم، د افغاني ساتونکو مشر مې

ملگری شوی و، ور ته ومې ویل، که هاغه سپری مخکې را دننه کړې، مننه به وي، هغه ویل یو څو دقیقې صبر دې وکړي چې دا راننوتی خلک او گاډي تالاشي کړو، هغه به پسې رانباسو. مشر مې له داود سره مخ کړ او زه ترې ننوتم.

اکثره موټر چلوونکو به موټر د خرابېدو په بانه بهر ویستل، خو پټ به یې تېل له گاډو خرڅول، له ټانکو نه به یې په پیپ ایستل او ځینو خو به پکې دوه دوه ټانکې لگولې وې او په داسې هنر به یې غلا کوله، چې امریکایان به هم پرې نه پوهېدل.

تنخوا به یې دومره وه چې ایله یې پرې پر دغه ډالري فضا او گرانه گرانی کې ځانونه ساتلی شول، خو چې میاشت به تېرېده، هر چا به ځان ته یو موټر درولی و.

هر څوک پرې له ورايه پوهېده، چې دلته یوازې په تنخواه څوک کار نه کوي او نه یې په تنخوا کار کېږي. سوله ساتي عسکرو هم ور سره لاس درلود او د چا خبره گټې یې سره شریکې وې. نه یوازې تېل بلکه په هر څه چې به یې لاس بر شو اسره به یې نه کوله او په دغه لوبه کې هر مسلمان ور گډ و او داسې روا یې گڼله لکه په جهاد کې چې یې غنیمت موندلی وي.

په هوایي ډگر کې دننه کارگرو به د نورو درغلیو او غلاوو په څنگ د بهرنیو ځواکونو کارول شوي او نیمه کارول شوي وسایل، کمره، پلش، میموري، کمپیوټر، د لرگیو تختې او ډېر نور وسایل بهر راایستل او هلته به یې په لوړو نرخونو په خلکو پلورل.

د دوی نه ډېرې گوتې د هغو په غوړیو کې وې، چې ساختماني شرکتونه او انجواگانې یې درلودې، دوی دننه دننه په څو کلونو کې

دومره وپرسېدل، چې خپلې جامې پکې تنگې شوې، موټرې، کورونه، ملکیتونه او د ژوند ډېرې نورې اسانتیاوې پیدا کړې.

په تېرو کلونو کې چې څومره پیسې افغانستان ته راغلي په دغه ډول لگول شوي، د یوې پروژې د لگښت نه به هغه اضافي لگښتونه ډېر وو، چې د پروژې پلي کوونکو ته به په واک کې ورکول کېدل.

په افغانستان کې د فساد جرړې له همدې انجوايزم د لارې خورې شوې، غلا، درغلي او تگي د دغه بازار یو معیار جوړ شو، بې له دې چې دننه په ښارونو او کلیو کې یو ناانډوله اقتصادي وده منځ ته راغله، په کلیو او ښارونو کې د وگړو ترمنځ څو طبقه ایز نظام ته لمن ووهل شوه.

په مکمله توگه داسې یوه خړه فضا جوړه شوه، چې هرڅه پکې د گټو په بنیاد وو، قناعت ورک شو. په ساختماني کارونو او پروژو کې داسې یو دود خپل شو، چې وطن سره د چل او دوکې نه پرته یې بله مانا نه درلوده.

د پروژو دوران یوه بله نادوده هم درلوده، هغه ډلې چې د وسله والو په نوم به جنګېدې، هغوی هم په لرو پرتو سیمو کې په پلي کېدونکو پروژو کې خپله ونډه غوښته، دې حالت به سپري ته د کونړ او نورستان د گرانیبه ډېرو کانونه او د قربانیو غوښې وریادولې، چې په برخو به وېشل کېدې.

دننه په هوایي ډگر کې په سور لمر او ترخو دوړو سربېره، دغه راز کړنو او ځان ځانې څو واړه دې ته تیار کړم، چې نوره دنده پرېږدم، خو د کورغم، یوازیتوب او نورو ستونزو به مې پښې وتړلې.

په نړۍ اوسپنيزه جالی (لار) چې ور سم شوم میځن ولاړه وه او تور مشین یې په لاس کې نیولی او د دننه تلونکو کسانو سترگې گوري. ما ته یې پام نه و، له تالاشۍ وروسته ورننوتم، زه چې ورنږدې شوم هغه په څه شي پسې کښته شوه، چې بېرته راپورته شوه زه یې نېغ مخ ته ولاړ وم. مسکۍ شوه، عکس چې یې واخیست په شونډو یې ژبه تېره کړه، ویل سبا جمعه ده او بله ورځ د مېلې ده، هلته به مېله کې وینو. - سمه ده!

روان شوم، د هغې د لیدو خواږه ډېر وو، خو د بېلتون درد یې هم زما داسې ملگری و، چې درد یې زړه نه شو زغملی، خو به یې قدرتي خوشبویي زما د زړه او ځان پر بام داسې خورې وې، چې:

څوک وايي بې رنگه يم او ټول رنگونه نه لرم
تاو مې له وجود دی لکه زېره زرغونه جانان

بیا لیدو او وعدې به مې ژوند نور هم بهار بهار کړ، هغه وېره او گيله چې به مې له نصیب او ژوند څخه درلوده، د مېگن له ښکلې خولې راوتلې وعدې به بیخي رانه هېره کړه...

قربان دې له وعدو شم زما عمر یې کړو ډېر

همداسې په نېټو پسې نېټې دي چې راځي

لا د کارت اخیستو مېز ته ولاړ وم، چې کارت واخلم او ووځم، خو امریکایي نه زما کارت ورک و، مخ یې د کارتونو خوا ته اړولی و، د نظر غټې عینکې یې پر سترگو وې.

زما ورته زړه تنگ شو، ورته مې وویل:

لکه چې نوی یې؟!

مخ یې راوگرځاوه، ویل هو! بیا یې را ته وویل:
د کارت شمېره دې څو ده؟
ما ویل، دومره...

بیا یې هم پیدا نکړ، ویل ته یې پیژنې؟

زما پرې سم له واړه نظر ولگېد، هو هاغه دی

زما شاته نور کارمندان هم کتار ولاړ وو، په نمبر به کارت ورکول کېده. کارت یې راکړ، څنگ چې مې غاړې ته اچوه، یو دم د توپ ډز اواز شو.

په ډگر کې ځای پر ځای لگیدلي لوډسپیکرونو کې د لارښوونو غږونه پورته شول، زما تر شا ټول ولاړ کسان یې بېرته ستانه کړل او زه انتظار ځي ته ننوتم.

هلته ولاړو عسکرو مخابراتې له بډو راوکښلې، خپلو مشرانو سره په اړیکه کې شول، افغاني عسکرو هم خرس پړش جوړ کړل.

زه چې له خپلو ملگرو سره په یو کونج کې ناست وم چې زموږ امریکایي هم راشي. هغه راغی، ما ور ته وویل، دا نور خو نه پرېږدي؟

ویل راځئ هغوی به خپل کار کوي، بهر ته چې ووتو رښتیا هم حالات ترینګلي ښکارېدل او فضا غمجنه او وېرېدونکې وه. ما ترې په اړه وپوښتل، خو څه یې و نه ویل، همدومره چې خیر دی.

نن ویلیم موټر ډېر په بېره روان کړ ځای ته په رسېدو یې له واړه د دوه مشینونو د بېولو وویل، چلوونکو گاډي چالان کړل او ځان سره مو روان کړل، دا هغه ځای و چې د دغه ډگر پوله وه او مخې ته یې اغزن تارونه لگېدلي وو. په بل امریکایي اوږده فرش گاډي کې خالي

هیسکوگانې راورسېدې، څلور پینځه عسکرو ژر ژر ودرولې او مور ته یې د ژر ژر ډکېدو وویل. خاوره مو له ځمکې راپستله او بېرته به همغه مشین په هیسکوگانو کې اچوله. فکر مې راغی چې دا ځای د دوی دفاعي ځای دی.

ډزې یو څه تم شوې وې، خو لکه چې د راتلونکي لپاره یې ځانونه خوندي کول، کار چې خلاص شو، ویلیم را ته وویل، دلته د تېلو لپاره ذخیرې راورو باید چې ساحه ور ته بې خطرې وي.

ما ور ته وويې ما خو فکر کاوه چې گوندې...

خبره یې را پرې کړه، ویل نا! دا ډزې خو هر وخت کیږي د هغې لپاره مور وسایل او چمتووالی په پام کې لرو.

اوس دا ډېر مهم و ساعت لکه چې ناوخته دی. ځی چې څو ډوډۍ وخورو مور چې ځان جوړوه، بیا په لوډسپیکر کې د لارو د تړلو غبرونه پورته شول... ویلیم وویل، لږ صبر به وکړو، بې پیلوټه الوتکه پورته کوي.

زه حیران شوم، ورته مې وویل، نو الوتکه خو په ټاکلي ځای کې اېښودل کیږي چې له هغه ځایه یو دم الوزی، ویل نا د هر څه لپاره خپل اصول دي، مور په هغې که نه پوهیږو خو ولې ډېره قیمتي الوتکه ده او دا په ریموت پاڅول کیږي او له همدې څخه کنترولېږي.

له کوم ځای څخه چې الوتکه راباسل کېده او پاڅول کېده، هر څه زموږ پر وړاندې او له نږدې وو. له یو لوی تالار ډوله گودام څخه چې له اوسپنیزو دېوالونو او چت څخه جوړ و، په داسې حال کې چې هر ډول موټرې او پلې لارې تړل شوې وې له تالاره یوه کوچنۍ بې

پیلوټه الوتکه چې دوه امریکایانو ورسره نیولې وه مخ په لیکه ورو ورو راروان وو.

د اوسپنیزې پروی په څېر جوړ کړي ټاکلي ځای کې یې ځای پر ځای کړه، بیا یې چالان کړه، ښه شېبه وروسته چې اواز یې ښه تېز شو او غوږونه یې نور کښول، لکه مرغۍ چې د سړي له لاسه والوزي له خپل ځایه دغه شان والوته. ما په زړه کې وویل، خدایه! بیا به د چا خونې ږنگوي...

له الوتو سره د لارو ایله کېدو اجازه وشوه او مور هم روان شو.

تر خپل ځای پورې مې ذهن د بې پیلوټه الوتکې له بمبار او وړانیو سره روان و، په خبرونو سربېره مې له ډېرو خولو څخه د دغه بې اجله ناولې الوتکې په اړه نادودې اورېدلې وې، ځکه خو مې ترې نفرت او کرکه کېده. که څه هم دوی به د تخنیک او کمپیوټر خبرې کولې چې رسا هدف ولي، خو له ږندې بمبارۍ یې څوک نه شول منکرېدی.

خپل دمه ځای ته په رسېدو هم دغو فکرونو پرېښودم، په همدې فکر کې په خونه کې نه پوهېږم څنگه ویده شوی وم، ستریا او اندېښنه چې ډېره شي خوب سړی وږي.

یو وخت قلندري استاد له غټې گوتې وښورولم، صاحبه! ناوخته دی، ډوډۍ مو تا ته ایساره کړې، د لمونځ وخت هم دی، هسې نه هغه کافر راشي بیا چېرته که کار ته ځې چې...

نن ماښام کور ته له تلو وړاندې دفتر ته ورغلم، رئیس صیب ناست و، خولې پرې راماتې وې.

- ولې برېښنا نشته؟

- نه کنه مړه، دا د جنراتور والا دې خدای خوار نه کي؛ هر وخت وايي جنراتور خراب دی.

- بیل به مو نه وي ورکړی

- نا هلكه د بیل خبره نه ده

بیا یې خولې پاکې کړې، ویل څنگه و کارونه!

- خیر خیریت دی.

- څنگه امریکایان خو کوم شکایت نه لري؟

- امریکایان یې نلري، خو مور یې لرو

- هغه څنگه؟

لږ مسکی شوم، بیا مې ورته ورو وویل، پخپله په یخو کوټو کې وي او مور لکه مجرمان په تودو وړانو خونو کې، یو پکي غم که یې هم راته خوړلی وای ښه به وه، ډېره گرمي ده.

ریس په دې خبره کې کومه دلچسپي وانخیسته، بیا مې ورته د پیسو وویل، چې میاشت پوره ده، که هغه راکړي.

انجینر ته یې غږ کړ، هغه ویل، پیسې ورځ دوو کې امریکایان رالېږي، دی دې هم وروسته راشي.

سبا ته جمعه وه او بله ورځ یې راته د تنخواه اخیستو وویل.

د مېگن راکړې وعدې سیوري ته به اوړیدم را اوړیدم، شپه تیره شوه او په یخو اوبو مې ولامبل، که ناراستي مې ورکه شي.

د دندې پر لور روان شوم، تر دروازې پورې په خپل حالت کې وم، خو چې د کتار انتظار ته مخامخ شوم گرمی د خپل وروستني زور ازموینه کوله، چیرته یوه پاڼه هم نه خوځېده، تر دې چې زما نوبت

راته، اسمان کې وریځې غرونه، غرونه تر سترگو شوې.

دلته زما پر زړه د خوبنۍ وریځې را خورې شوې او د چا یاد مې له سترگو باران راوټوکاوه. په همدې تلوسه کې وم چې ژر مېگن ووينم. دوه ورځې جدایي چیرته زغمیده، خو بیا هم تېره شوه، خو د لته د څو شیبو انتظار او تلوسه لا زورونکې او بور نوونکې وه.

له تالاشۍ څخه تیریدل نه وو سم عذاب و خو ننوتم، مېگن ولاړه وه، له تود هرکلي وروسته یې راته د دود او اصولو له مخې د سترگو عکس واخست.

نه پوهېږم چې مېگن چا ته کتلي وو، چې د پاسنۍ شونډې او پوزې تر منځ مخ برخې ته نږدې یې تور خال وهلی و.

زما ډېر خوبن شو په اړه مې یې ترې وپوښتل:

- ستاسې د رنجو خال نه دی، په قلم مې وهلی، څنگه خوند کوي؟

غلی شوم او په زړه کې مې په ویاړ د تخیل په ژبه نړۍ ته وویل:

خالونه په سپین مخ وهي شوخی نه ناخبره

د خدای په کار کې کار لري گناه کوي کافره

ویل څنگه غلی شوې؟

ما ورته وویل، زما په زړه کې چې څه تیر شو هغه ستا په ژبه نشم ویلی، چې ته پرې پوه شي.

مشین یې بل امریکایي ته ورکړ، ویل ته راځه!

د خونې کونج ته ودریدو، وه ویل:

- اوس ووايه! هر څومره چې ویلی شي

ما ورته د پورته شعر مانا وکړه، شونډې یې زور کړې، لاس یې راوړاندې کړ، دا ځل یې د اوږې په ځای په مخ وړې وړې خپېرې

راکړې او په خاموشه ژبه يې راته د تلو او هلته د ليدو وويل.
 زه لا د کارت خونې ته نه وم ختلی چې را غږ يې کړ، ودریدم، هغه را
 ورسیده تیگا وهلې غوندې مې غوږ ته رانږدې شوه:
 نن د میلې ورځ ده، په یاد خو دې ده، سودا کوم، یو څه شیان دي
 هغه به راته واخلي.
 - په سترگو، خو څو بجې راځې؟
 د لږ فکر نه وروسته يې وويل:
 - یوه بجه، یا لږ وخته به راشم
 سره له دې چې دغه وخت زموږ د ډوډۍ او لمانځه وي، خو هغې ته
 مې ډاډ ورکړ.

ويليم نن په ځنډ راغی، ما ترې وپوښتل، ويل يوه ليدنه مو وه او
 رښتيا نن کار کم دی، خوته به راسره يې.
 ما ورته وويل:
 - نن له مېگن سره ژمنه لرم
 - څو بجې
 - پوره یوه بجه
 - ښه نو بيا خو بخت هم ښه کار کوي، نن تر دولسو کار کوو، ایسته
 ورځ تر رخصتۍ ستا ده.
 - رښتيا وايې؟!
 - ما نو کله درواغ ويلې؟
 - مننه یار
 - څه لوی کار خو مې نه دی کړی

زه روان شوم، هغه ته څه خبره وریاده شوه:
 - هې، هې!! یوه پوښتنه کوم
 زه ورستون شوم، مهرباني!
 - په پښتو کې دې ته..... څه وايې؟
 - په پښتو کې دې ته وايې (ډیره گرمي ده)
 په خندا شو، څو ځله يې تکرار کړه، اخر يې داسې وويل:
 (ډیره گرمي ده)
 ما ورته کړه: ته پښتو زده کولی شې.
 هغه وويل:
 زما هم خوښيږي- خو زما د خونې ملگری چې د دندې ډیره برخه يې
 په شمال کې تیره کړې، د هغه فارسي خوښيږي.
 ما ورته وويل:
 د هغه لپاره فارسي ژبې ژباړن وگوره او ستا چې پښتو خوښيږي زما
 هم انگلیسي ستا لپاره خوښه ده.
 ويل نا - د مېگن لپاره دې خوښيږي، دې خبرې سره ښه ډېر مسکې
 شو، بيا يې وويل:
 راځه چې کار خلاص کړو
 کار ته روان شو، د انتظار هر شېبه په ډېرې سختۍ تیریده، یو لور
 ته د مېگن د لیدو خوښۍ په زړه، زړه کې نڅولم، له بلې خوا ساعت
 په لاس بیا بیا کتو سودايي کولم، هر څه چې وو، خو وخت هم صبر
 نه کاوه تیریده، دولس بجې شوې، تقدیر د مرستې زنگ ووهه،
 ولاړو ډوډۍ مې هسې د معمول په څیر دوه مړۍ و خوړه، مخ لاس
 مې پرېمینځل، جامې مې بدلې کړې او د امام الدین په ټانکر کې

پروت سپری می هم ووااه...

وینبته می لامده کرل او بیا می رمنخ کرل، د مېگن د وعدې سیوری
ډیر یخ و او لیدلو خو یې بیل رنگ او خوند درلود، په کومه لاره چې
میلې ته راتله ورته په انتظار ودریدم. له خوښی نه می د وجود ټول
غړي بیل، بیل بنوریدل، په زړه کې ورته د هرکلي او خبرو لپاره د
الفاظو په ترتیبولو بوخت وم، هسې نه په احساساتو کې را څخه
داسې کومه کلمه ونه ویل شي چې د هغې د زړه ماتي او زما د
پېښمانی سبب شي.

په همدې کې وم، چې د انتظار لمن می را ټوله شوه، مېگن ټوپک په
غاړه او نیم لباس په تن له اوسپنیز دیواله را ښکاره شوه، میده مزل
یې زړونه زور کول، داسې چې:

په لاره ورو څه پښې د پرېوڅه

ستا د قدم لاندې می زړه دی وبه چوینه

د هغې په را نږدې کیدو سره می زړه د سینې بریدونه نړول، خوښی
او اندیښنې دواړو خپله وسه کوله، اخر د چا لیده او د کوم مخ دیدن
و.

لا څو گامه وړاندې وه چې راغږ یې کړ، مسکی وه، لاس یې پورته
کړ:

- زه ښه یم، تاسو؟

- زه خو تر اوسه دومره ښه نه وم، خو اوس ډېر ښه یم

هغه رانږدې شوه، لاس یې راکړ، په شایې وټپولم، ویې ویل:

له چا ښه یې؟

- له ناروغی

یوه خوږه خندا یې بیا راډالی کړه، داسې چې په شا لاره، د مری
رگونه یې وځلیدل، بیرته یې سر ښکته کړ، سترگو یې رانه شېښم
وڅخول، په خپل طالایي وینستانو یې لاس تیر کړ او روان شو.

داسې خوښ، ازاد او بې پروا روان وو، چې فکر کېده د نړۍ کومه
بله څنډه ده، ټوله لاره ورسره ښکلې ښکارېده، متوازن وجود، ښکلی
مخ او د ښایستونو له ملکې سره یوځای د میلې په ور ورننوتو. ډیر
خلک ورته هک پک شول، حیران به شول، له خپلې دوکاندارۍ به
بیزاره شول ان یونیم به پخپلو کې غلي غلي وویل: مړه! دا زموږ نو
څه ژوند دی

یو نیم دوکاندار څخه چې به مو د کوم خیز په اړه پوښتنه وکړه، بې
اختیاره به یې یو څه له خولې ووتل...

ننني دیدار څه بل رنگ او خوند درلود، هره خوا عطرینه، خوږه او زړه
یخوونکې فضا بریښیده. یو دم می فکر ته راغله، چې سودا ژر ژر
وکړو او له دې ځایه ووځو، هسې نه پاتې سترگې چې یې دا نه ده
لیدلې، له روزگاره پاتې نه شي.

په غوږ کې می ورته وویل، په خوښۍ یې راسره ومنله، شیان مو
واخستل، یو پلاستیک هغې او بل ما له سودا ډک روان کړل، بهر
چې راووتو بټوې ته یې لاس تیر کړ.

- ماویل څه کوې؟

- پیسې درکوم

ما ویل نا خیر دی، ما ورکړې، هیڅ خبره نه ده، خو ټینگه شوه ویل،
که ته همداسې کوې، نو بیا به نوره سودا له تا پټه کوم.

ځکه زه خجالت احساسوم، همدومره بس دی چې له گرانی می

ژغورې...

ما ویل زه که درته د زړه خبره وکړم وبه بې منې؟

- ته خو بې ووايه!!

- نا لومړی ژمنه وکه؟

بني او کين لوري ته يې وليدل

- سمه ده

- مېگن داسې خبره ده چې څه زما په وس پوره وي، ته په کې تينگار

مه کوه او چې بيا نه کېده، تاته به يې واييم.

و يې ويل، سمه ده

روان شو- زما دمه ځای په لاره کې و، چې راورسېده هغې ته مې د

دمې وويل، خو ويل نه ته له ماسره ولاړ شه.

ما ويل، هلته خو به يې څوک بده نه گڼي؟

ويل، نه څه خبره به نه وي. دواړه روان شو، خيمې ته په ورننوتو دوه

نورې امريکايي پيغلې خپلو کمپيوټرونو ته ناستې وې، زموږ په ليدو

راولارې شوې، مېگن ته يې وويل:

- د سودا مټينې! بيا دې ټول بازار اخیستی

ميگن ورته په وياړ وويل:

هو، دا ټول خو ددې ځوان په برکت

- هغه څنگه؟

ميگن ورته د شنبې د ورځې د ميلې ټوله ټگي تشریح کړه، هغوی ته

يې وويل:

- موږ ته يې په ډالرو راکوي او ده ته يې په افغانيو- ډير توپير کوي.

هغوی دواړو وويل:

- بنه، نو چې داسې ده، موږ ته يې هم اخله کنه؟

- ولې نه، څه مو چې پکارېدل يوازې احوال راکوي.

مېگن پلاستيکونه په خپل کټ کيښودل، له يخچال نه يې يخ

شربتونه راواخيستل، يو يې خلاص کړ او ماته يې مخې ته کيښود.

هغه هم راسره يوې خواته کيناسته، لاس يې زما په شا تير کړ، ويل

څنگه په فکر کې شوې؟

ما په يو څه وارخطايي سره مخ ورواړوه، بيا مې زړه وکړ، ما هم ترې

لاس چاپيره کړ، خپل تندي يې زما تندي سره ولگوه، مسکې شوه.

په ميز ايښی شربت يې راکړ، په بني لاس مې ونيوه، يو غږپ مې

ترې وکړ، خو زړه مې د اوبو پر ځای د هغې گلابي شونډو بنسکلیدو ته

پسڅېده.

لکه چې را باندې پوه شوه، په اشاره يې وويل، نجونې ناستې دي،

سترگه يې هم کيمنډله، خو د زړه يخني مې شيبه په شيبه ډيريدله،

غوښتل مې سپرو نيولی زړه مې د هغې غېږې په تاو تود کړم.

نجونې لکه زمونږ په اندېښنو چې پوهېدلې وي مخونه يې واړول،

هغې تلوسې او په اور او انگار پوخ شوي انتظار د خوړلنی او خوند

غوټی سپړلې.

يو بل ته په سترگو کې خبرې وې، په ژبه گيلې او په شونډو نه

سړېدونکې تنده لکه په دښتو کې د پېريانو د غرمې ترونه همداسې

الوتله، خپله يوه نړۍ وه او د خيال په وزرونو د دې نړۍ به هسک

الوت نور نشم تصوير کولی...

خپل لاسونه يې لکه د لمر سپينې وړانگې او د گلابونو څانگې زما په

لاسونو کې بند په بند او گوته په گوته راغړې کړل. د مينې د درياب

ژورو ته بنکته کېده وو، شونډې، سترگې او ژبه خاموشه وو، زړه لکه د اوبو نه چې کب وتلی وي، درزا يې سلگيو ته ډېره ورته وه.

د بې هوښۍ له دنيا رابهر شو، هغې په موسکا د مخه ښې په دود بدرگه کړم او په غريو سره بيل شو. لار راته تياره ښکارېده، يوې غاړې ته د غز ونې لاندې کيناستم، ونې ته مې تکیه وکړه، لاس مې په تندي کينبډ او د ارمان اوبو واخيستم.

هيڅ پايلې ته ونه رسيدم، خو په رخصتيدو کې چې دمېگن زړه خوږي ته مې فکر شو د اميد او هيلو گلونه مې په زړه کې وتوکيدل او د بيا دغه راز ناستې په تکل له خپل ځايه پاڅيدم.

له ځان او جهان نه نا خبره يوازې په خپل فکر کې ډوب د خپل دمه ځای پر ځای د هوايي ډگر لويې دروازې ته روان شوم، کارت مې ورکړ او کورته لاړم، چې ساه مې ښه واخيسته، فکر راغی ساعت ته مې وکتل پوره درې ساعته له خپل وخته څخه مخکې راغلی وم.

هغې سره د دې ځل ناستې، خبرو او وخت تېرولو څه بل رنگ راوړی و، اوس نو د مينې اور لا پسې لمبه کيده، زړه هيڅ وار نه کاوه، په زړه کې د صبر، زغم او اميد ځای لوټل کېده او ځای يې داسې بې صبرۍ نېوه، چې نه پرې پوهېدم.

ټولې ورځې د کار تر څنگ د يو بل ليدنې او څو خبرو کولو لپاره وخت جوړولو هڅې وې، ژبه سر ته رسول وو، کټ مټ لکه يو زړه چې له دواړو زړونو رغېدلی وي.

جمعه وه له لمانځه نه چې راوگرځيدم، زنگ راغی، غږ د امريکايي و، زما امنيتي مسوول، ويل چيرته يې؟

هغه ته مې د ځای په اړه وويل، په خدا شو، ويل سبا درسره يو جوړه توري عينکې راوړه!

- ښه په دواړو سترگو، نور

- ښه وخت- سبا وينو

- ضرور گورو

له لنډو خبرو وروسته يې په فکر شوم، څه عجيبه راز دی کنه، د وخت قدر له همدوی خلکو سره ډېر دی، ځکه چې پر ارزښت يې پوه دي او همدا وخت دی چې تر هر څه لوړه شتمني ده. په دوه درې ثانيو کې خبرې او هغه هم پوره خبرې، زمونږ خلک خو يو سلام په يوه دقيقه کې که ايله پوره کړي، بيا د جوړ پخیر خبرې، خو يې له کيسې نه کمې نه وي او چې اصل خبره درسره کوي، نو کارت يې وهلی وي.

دا يې هسې يو مثال و، که سپری رښتيا ووايي، نو زمونږ د لتی او پاتې کيدو يو ستر لامل دغه د وخت په ارزښت ناخبري ده.

مور ډوډۍ پسې د چايو ډېره کلکه شوه، ما که هر څو ويل چې گرمي ده، خو هغې په بېل دليل د چايو څښلو ته پاتې کړم، هغې ويل دري ژبي وايي گرم خوره او گرم اغونده، ځکه وسپنه په وسپنه ماتيري.

دا خبره يې ځکه سمه وه چې ما په ژمي کې يو امريکايي وليد، چې له يخنی رپرډېده او د کوکاکولا يخ بوتل يې په لاس کې و، شيبه په شيبه به يې ترې غږپ کاوه.

ماتري لامل ويوښت، ويل تاسو څه فکر کوئ؟

ما ورته وويل، مور په ژمي کې تاوده او په اوږي کې ساړه خورو.

مسکی شو او د سر په ښوريدو يې زما ځواب ناسم وگاڼه.

- سمه اوږي کې هم لکه ستاسو د وطن ځينې سيمې ډيرې تودې دي، بې له يخو گوزاره نه شي، خو موږ په ژمي کې هم يخ څښاک غوره گڼو.

همدغه شان يوه ورځ يو بهرني هندوانه وخوره، خو ما چای څښه، سم له واره يې د شنو چايو پياله هم ځانته ډکه کړه، ما ويل ما اوريدلي چې بيا په نس درد راولي او پرسوي يې؟ هغه زما په دې خبره ترې ژر ژر دوه درې وارې د چايو پياله ورپورته کړه او ټوله يې په سر واړوله.

ښه شيبه چې وشوه ويل بس دی؟ اوس خو پوه شوې کنه چې دا خبرې سمې نه دي!

په کور کې مې يوازي توب زړه تنگ کړ، بهر ووتم، ډېر مزل نه وروسته د سيند په غاړه يوې ډبرې ته تکیه شوم او د سوچ په کړليچونو د مېگن د يادونو نړۍ ته ورسيدم، د تخيل نړۍ جوړه شوه، شنه غرونه او تپې ودریدې، طبعي ښکلاوې او ښايستونه راوټوکيدل...

بې ويرې او بې ترهې زمانې خپل وزرونه وغږول فضا رنگينه او معطره شوه، د مينې مرغانو سندرې پيل کړې، ونې او بوټي د نري خواږه ياد موسيقي ته په گډا شول.

گلونو يې استقبال ته ځانونه وغږول، بخملي شنې قالينې خورې شوې، دلر زرينو وړانگو يې بدرگه کوله را روانه وه، را نږدې شوه، نړۍ سپينې واورينې ليچې يې را چاپيره کړې، ما هم ترې د ارمان ډکه غاړه واخيسته او په غاړه غاړه کې يو بل ته په خاموشه ژبه گویا

شو...

لکه څوک چې ويده وي خوب ويني او راوبښ شي، هېڅ نه وو، د مېگن يادونه رانه تللي وو، سپېره له شوره ډکه ځمکه پاتې وه او اوس ورځ لږه لږه ماښام په خپلو خړو کې رانغاړله.

سهر چې دندې ته روانېدم، خپل امنيتي مسوول لپاره مې تورې عينکې راواخيستې او روان شوم، لوی ور نه تېر شوم، ښه وختي و، گڼه گڼه دومره نه وه، ايله دوه کسان را نه مخې ته وو، هغوی هم زما په ليدو نوبت ما ته راکړ، ما ويل، نه نه درځئ.

زه لکه څه چې مې ورک کړي وي، ښکته پورته مې سترگې واړولې، د نظر باز مې ژر ژر د هغې په لټه يو بل خوا وگرځېده، خو تنده يې ماته نه شوه، تالاشي مې ورکړه، د عکس اخېستو په ځونه مې لا پښه نه وه ايښې چې مېگن مې په لومړي ځل دومره له خدا په ډکه خوله، داسې چې په شاه اوږي، وليده. يو څه حيراني ونيوم، د خدا څپې يې چې لږ راکابو شوې، خوله يې خبرې ته جوړه کړه:

- ما درته کاته چې تا يو خوا بل خوا نظر گرځوو، لکه د لېوني اوږدې راوږدې، هن راکه لاس دي.

د لاس په نيوو يې خپلې سينې ته نږدې کړم، ما هم چې پرون د سيند په غاړه کوم خيالي جنت جوړ کړی و، هماغه شان وشوه.

خو د هغې دنده وه او زه هم د کار لپاره دننه روان وم، نو ژر مې سترگه ورته ونيوه، عکس يې واخيست، له خپل امنيتي مسوول سره مې مېگن ته هم يو جوړه نازکه تورې عينکې اخيستې وې، هغه چې مې ورکړې، نو ډبرې يې خونې کړې او له زړه خوشاله شوه.

عينکې يې واخيستې، په سترگو يې کېښودې، مخامخ ائينې ته

ودرېده، خدا يې د انگو گلونه وسپړل، ما په زړه کې خپل خان ته
ډېرې بېرې وکړې...

هغه په هغو تورو عينکو کې نوره هم بېکلې بېکاریده، زه څه خبر
وم، ما خو ويل چې لمر تېز دی او لکه د هوسۍ غټې خمارې سترگې
به يې د لمر له وړانگو خوندي شي او بيا ماسره خو دا وېره وه چې:

هغه يوه لېونۍ دوه سترگې يې دوه لېونۍ

څنگه مې خدای کړلې وژلو ته جوړه لېونۍ

د هغې سترگې چې په تورو بښينو کې بندې شوې، نو د مخ بېکلا
يې د وسله والو غونډې د ترپ و خرپ حملې شروع کړې. عينکې په
سترگو ائينې ته ولاړه وه، کله کله به يې په خپلو ځينو هم لاسونه تېر
کړل، په همدې خوبۍ خوبۍ کې يې د مننې توري له سرو شونډو
راوورېدل.

ما ورته ويل، په پاتې پنځوسو نمره کې مې درنه شل نمرې نورې هم
کمې کړې، په خدا يې وويل:
څنگه؟

- ولې دې مننه وکړه؟

- بڼه بڼه بڅښنه غواړم، پام مې نه شو

- لس نمرې نورې هم کمې شوې

- څه وشو؟

- بښنه دې وغوښته

- بس بس، نو بيخي دې ناکامه کړم، ايله پنځلس نومرې پاتې شوې
د هغې خبرې ډېرې له خونده ډکې وې، لامو تنده نه وه ماته چې يوه
ډله مزدوران راوړسېدل، په يو بل پسې ودرېدل.

په نه زړه مې ورته وويل:

- بڼه نو لاړ به شم

- سمه ده بيا وينو

همداسې ورځې شپې تېرېدې، کله سره ليدل او کله نه، خو يو وخت
داسې راغی چې هغه د لرو غرونو او ځنگلونو بېکلې مرغۍ داسې
ورکه شوه، چې نه يې د خبرو زمزمې وې او نه يې د خدا هغه
شرکنده شپې.

په داسې حال کې چې د دومره ناڅاپي بېلتون هېڅ غږ يې راباندې نه
و کړی، ورځې اوونۍ او اوونۍ مياشتو ته ورسېدې، برېښليک يې
ځواب نه راکاوه. يوه ورځ طاهر خان، چې زموږ د دفتر د ايميل لېرنې
او کتنې دنده يې درلوده او زما ادرس چې له وړاندې مې د ليدلو لپاره
ورکړی و، راته زنگ وواژه.

ويل يو ايميل درته راغلی، نور يې څه ونه ويل، کور چې مې دفتر ته
نږدې و په منډه ورسېدم، نېغ په وره ورننوتم او ساه نيولی ودرېدم.

کوم دی کوم دی؟ چا رالېرلی؟ څه يې ليکلي؟

ټولې پوښتنې مې دومره وارخطا وې، چې له هغه مې لاره ورکه کړه

- لږ يې را ته ولوله!

هغه په خدا وويل:

- لولم يې! ته خو لږ وار راکه

طاهر خان له ما سره ډېره خواخوږي درلوده، ويل يې لږه حوصله
جوړه کړه، ډېرې خوږې خبرې يې ليکلې دي، نسوار يې واچول.

زړه همداسې په ټوپونو و، سترگې وارخطاوې چې کله به په هغو

لفظونو لگېږي، ځوانې شهزادگۍ به ورته هم ډېر ليدلي وي او د غورونو پردې، خو لکه د هغې سندريزو خبرو جل چې نيولي وي.

ليکلي يې وو:

هلو!

ترهر څه د مخه لپې لپې بښنه، خير دی که مې هغه پاتې نمېږي نورې هم له لاسه وځي، خو بيا هم واييم چې بښنه، بښنه...

ته به حيران يې، نه پوهېږم حالت به دې څنگه وي، ورځې به څنگه وي او د هوايي ډگر فضا به په زړه وي که به نه وي، خو زه درنه بښنه غواړم چې په ځنډ ځواب او احوال درکوم.

مور په شپږو مياشتو کې يو ځل د چکر لپاره بهر هيواد ته ځو، خو دا ځل زما چکر په بل هيواد کې په دنده واوښت، شپږ مياشتې وروسته درځم، ته مه خپه کېږه.

ستا د مينې د چينار تلباتي سيوري په ارمان

ستا ميگن

منه

يوه شېبه لکه ساه ختلی ناست وم بيا مې لارې تېرې کړې او د پاتو شپږو مياشتو تېرېدو په فکر کې شوم. هغه لنډۍ به ډېره ذهن ته راتله، چې:

ماته دې لږې شپې بانه کړې

تا د بېلتون په غرونو وارول کلونه

څومره چې مې له جدایي نه بد راتلل، څومره چې مې ترې ځان ژغوره، وسه مې کوله، په لپو لپو دوعاگانې، خو هر څه سيند يوړل، راغله، جدایي راغله، په ښکاره يې وويل، شپږ مياشتې...

شپږ مياشتې هم د بېلتانه په نوم قيد کې تېرې شوې او په همدې تلوسه کې يم چې کله به اوس له دې بې خوندي دروازي څخه وځم او د بهررنا، ازاده فضا، د مينې او ښکلا په سپرلي به مې سترگې لگېږي...

دوه درې ورځې نورې هم پرې واوښتې، د دندې ځای ته روان يم، د مېلې په ځای مې سترگې ولگېدې، ميداني خالي وه، خو تصور هماغه گڼه گونې او رنگينۍ ته يوړم، چې مېگن پکې سودا کوله. بيا مې مخ هغې لوري ته واړوه چې مېگن به پرې راروانه وه او مېلې ته به راتله، لکه خوب چې وينم، رښتيا هم مېگن راروانه وه.

حيران شوم، ځان ته مې پام شو، وينې وم، خوب نه و، رښتيا راروانه وه. د مينې او ښکلا په سپرلي مې سترگې ولگېدې، خزان لکه د زېږو پاڼو د هغې د ديدن وړمو په مخه کړې و.

مېگن وه، نوره نو رانږدې شوې وه، زما له خوښۍ او پوره اوږد زړه چاودي انتظار وروسته مې زړه نری شوی و، سترگې مې له اوښکو ډنډ شوې، هغه هم يوه شېبه غلې ودرېده او زه هم په خوله گونگ او د هغې هر کلي ته مې يوازې خپلې اوښکې پرېښودې، داسې چې تر اخره مې رايسارې نه کړې.

لاس يې را اوږد کړ، زما په اوبنکو يې خپل گلابي پوس لاس تېر کړ، ما وويل:

چې سترگې پټې کړم خوږېږي مې بانه له درده نوره هم را جوخته شوه:

فرهاده څومره روماني انځور دی

شیرین مې اینښي په پره لاسونه

نړۍ دنگه غاړه، داسې چې پکې د دواړو زړونو اوږدې ستړیا د دمې اوږده سا واخيسته.

بنه چې ارام شو، په خپل ورینښمین لاس يې زما لاس ونيو، زور يې کړ، ويل څه چې کانتین ته ځو...

نه هغې څه ويل نه ما، ورسېدو، کانتین ته ننوتو هغه ما ته گوري زه هغې ته، مسکۍ شوه غاړه يې تازه کړه، ويل زه خو جوس او چپس اخلم او ته؟

- سمه ده زه هم

شيان مو را واخيسته، بهر راووتو، خوراک هم کوو او خبرې هم، ټولې د تېر بېلتانه د درد خبرې...

ستا اخیستې نامه بېرته بېرته اورم

د بېلتون دا غرونه څومره انگازن دي

خبرې ډېرې وې او اخر له اوږدې مودې وروسته لیدل وو، خو مخابره ورته وشوه.

- بنه هلکه! زه ځم او اوس خو راغلم، دنده هم را تر غاړې ده او ته هم کارمن يې. نو تر بیا بنه وختونه.

زه خپل کار ته او هغه خپل کار ته روانه شوه، غرمه وه، خپلې خونې

ته ننوتم، ناست نه وم، چې معشوق استاد راغږ کړ:

- هغه کافره! درته غږ کوي

معشوق استاد ته مې داسې ولیدل، چې گنې خبرو سره دې پام کوه! بهر ووتم، په لاس کې يې د شربتو او بسکتیو کارتن نیولی، ما ترې زر ونيوه، ويل زه هم در سره ډوډۍ خورم.

په خوښۍ مې ورته وويل:

- هله راځه دننه راځه!

د هغې په راننوتو ټول کارمندان او موټر چلوونکي حيران شو، ټولو پکې سترگې وگنډلې، ما ورته مخ واړوه، پوه شول او بېرته خپلو خپلو خونو ته ننوتل، ډوډۍ مو چې وخوړه، میگن وويل:

- خوند يې وکه

ما وويل:

- ما هم نن ايله په خوند ډوډۍ وخوړه

ويل يې بېگانه مې هم خوب نه دی کړی او ډېر خوب راځي ما ويل که همدلته ویده شې ستونزه خو به نه وي؟

ويل يې دوه ساعته وخت لرم، هيڅ خبره نه ده، ځای مې ورته جوړ کړ، له پرېوتو سره سم يې سترگې د خوب په رنځو تورې شوې، خو زموږ خونه کې چې پکې نه ؤ او لږه غوندې گرمي هم وه، بنه شپبه وروسته يې په تندي نړۍ نړۍ خوله لکه د پرځې وځلېده.

خو دا چې خوب له ډېرې ستړیا او يا له ډېر خپگان څخه سپري ته ورځي، نو خولو او گرمۍ پرې ژر اغېز و نه کړ، خو خوب يې هم ډېر و نه کړی شو او ژر راپورته شوه. يوې خوا بلې خوا يې وکتل، له څېرې يې خاموشه غوسه توپېده، زه يې چې يو څه په واټن کې ناست

ولیدم، بېرته یې د تندي گونځې خورې کړې، ویل بښنه غواړم. ما ورته وویل، زه بښنه غواړم، چې مې په دې کنډر، بې برښنا او وړانه خونه کې درته د ویده کېدو وویل، که پخپله ایرکنډیشن خونه کې پرته وی، خوب به دې ښه پوره شوی و.

هغې څه ونه ویل، ځان یې راټول کړ، ټوپک یې غاړې ته واچوه، پاڅېده، زه هم ور سره ورو ورو تر شا روان شوم، تر یو ځایه سره مله وو، نور نو چې ترې زه بېرته راروانېدم مخه ښه مو وکړله، ودرېده مخ یې راواړوه، ویل زه چې بې طبعې شم ځان را ته گډوډ ښکاري، ما ویل زه پوه نه شوم؟

نړۍ وځنډېده، ویل زه چې له خوبه پورته شم ځان ومینځم او بیا له چا سره گورم نو وایم چې لیده مې پر هغې بوج نه شي. - هو هو پوه شوم، خو نا دا ستا خپل فکر دی او ما ته خو اوس تر بل هر وخت ډېره ښکلې ښکاري.

لاندي شونډه یې په پاسني غاښ ونيوله، زور یې کړه ویل هن... خو ښه هلکه! څه یو احساس خو را ته وشو او هغه دا چې اوس پوهه شوم چې تاسو څومره سختی زغمئ.

ما وی هو ته رښتیا وایې، زموږ په پښتو کې متل دی چې موږ د وږي له حاله څه خبر دی؟

- هو زه همدغه وایم

- خیر! تېرېږي

په نه زړه یې مخ ستون کړ او د لاس په ښورولو یې مخه ښه وکړه، ښه چې مې له سترگو لرې شوه، نو راوگرځېدم.

رښتیا دا تخیل هم څه بې بریده نړۍ ده، لویديځوال ترې سراسر

بې نیازه او بېگانه اوسېږي، هغوی ته پخپل ساینس او وسایلو ډېر ناز دی. موږ د اسیا، ختیځ او په ځانگړې توگه افغانان خدای ورکړو دغو هغو پرمختللو او لوړو نعمتونو څخه یوازې د همدغه تخیل په مټ خوند اخلو.

خیر! زما ټول فکر، ټول تصور او خیال په هر ځای کې هغه ځوانه شهزادگی لټوله او ټول زړه مې د هغې له یادونو ډک شوی و.

کله کله به مې په خیالونو کې لکه د گل په خپل ډنډر راماته مسکۍ شوه، زه به هم لمبو ته شوم او د هغې په انځور ایستلو به مې لاس کړ. بس په همدې به مې زړه ډاډه کاوه چې زړگیه! ځنې منزل لار نه لري، په حوصله سر کېږي، خو زما لپاره په خپلېدو سربېره د هغې هره ادا ځان ته نړۍ درلوده، پکې ورک به شوم.

کله چې په فکر کې داستا شمه

لار شمه له ځانه خو بیا راشمه

او دا خو رښتیا دي چې درد او غم، ژوند اوږدوي غځوي او کله چې دغه نه وي ژوند هم په منډه وي، په خوند او رنگ یې سپری نه پوهیږي او بیا د مینې درد او خوند دغه پیکه ژوندون دومره خور کړي، چې په هرې شېبې پسې یو ارمان وي، یوه هیله وي.

زمونږ کارکوونکي ټیم لیډر امریکایي راباندي پوهېدلی و، چې له ځانه سره مې خبرې کولې، ټول په خدا وو، امریکایي ډېر پوهېده، په خدا یې وویل:

- ښکلې ده!! څومره درباندي گرانه ده؟

هغه لگیا وو، ویل یې...

- ډېر يې ستا حالت خراب کړی، که زه درته يو څه ووايم، نو دومره ژورو ته يې مه اچوه، بيا به يې په هېرېدو نه پوهېږې او دا داسې بڼايستونه دي، چې وليدل شي او هېر شي. هغه زما په حالت چې له بل هر وخت ډېر دردېدلی وي، ځکه په سترگو کې د اوبنکو له دنډو يې معلومه وه. ما يې ټولې خبرې او مشورې په يوه سوړ اسويلي بدرگه کړې، لکه چې ورته واييم:

- نه کېږي يار! اوس نه کېږي...

هو ورته ومې ويل، کېنه، کېناست، گوره دا چې هغه راباندې څومره گرانه او په زړه کې مې څومره ځای لري، نو د دې لپاره اوس ډېر لفظونه پکار دي، هغه دومره بڼکلې ده او هره شېبه داسې بڼکاري چې ته وا دا اوس يې گورم، څه درته ووايم! هر ځل لیده يې داسې وي، بيا بيا له سينې زړه باسې، خو هغه زمونږه د بابا خبره:

زړه که يو وي ما دی تالره درکړی

مگر نورولره نور زړونه پيدا کړم

بس زړه هماغه يو وي، چې دې ځوانې شهزادگۍ وړی او دا چې بيا بيا د وړلو هڅه کوي، نو د هغې د بڼايست له جادو بل نوم نه ورسره جوړېږي.

زما زړه د هغې د ژوند د هغې کتاب په لټه کې دی، دا يې جوړوله، وراتوله او بيا ترې دغسې يو انځور جوړېده.

له کومې ورځې يې چې لاس راکړی اوس مې هم له لاسه خوشبو راځي، د هغې ياد مې تل د زړه ور ټکوي او له سترگو مې لکه سيوری نه ځي.

امريکايي مې را ته په خوله لاس کېښود، ويل بس دی، ودې ژړولم، مایي لاس لرې کړ:

اوس واوړه نو که څوک غږ و نه کړي تر سبا يې هم د بڼايت او مينې دا سندري سندري خبرې نه تمامېږي، خو چې ليدل مې د هغې سترگو رښتيا هم نور د اوبنکو بندونه راماتول.

غلی شوم، په لومړي ځل مې له مېگن نه وروسته د يوه بل امريکايي په سترگو کې اوبنکې وليدې.

د هغې له اوبنکو سره راته د هغوی د جنگ کيسې رايادې شوې، هغه سياستونه، چې دغسې د ويلي ويلي زړونو خلک يې د سرو اورونو جنگونو ته رادننه کړي دي.

دغسې ډېر نور هم وو، چې هېڅ د جگړې لپاره نه وو پيداشوي، هغه ځوانه شهزادگۍ چې بايد د خپل وطن په رڼا رڼا بڼارونو کې وای، نن دې سياستي او ډرامه يي جنگونو داسې غرونو او تړو ته راوړې وه، چې په خوب يې نه وي ليدلې.

خو که د جنگ په ځای په نړۍ کې د مينې او انساني همدردۍ په تار سره د ژوند برهرونه راټول شي، نو امن به بيا د وينو په تويولو نه د سپرليو غونډې د گلونو په سپرلو راشي.

امريکايي روان شو، په خبرو مې ورله سر په درد کړ، چې څو گامه لار پرې مې غږ کړ:

- ستا د خوښې چای...

په خندا شو، ويل، اوس همدومره وخت و، بيا راځم

دوه درې ورځې هوايي ډگر ته لاړم، خو څوک مې ونه ليدل، خلک به

ډېر وو، خو ما چې څوک ليدل غوښته او زړه ته مې پرې دمه راتله هغه څوک نه وو، کله به ډاډه شوم، چې چرته به په پوځي کاروان کې تللې وي او را به شي...

خو ورځې ډېرې تېرې شوې، مېگن غيب شوه، ويليم هم څو ورځې رانغی، وروسته خبر شوم، چې هغه بل ولايت ته په دنده تللی.

اوس نو ښه سم يوازې شوی وم، په ميگن پسې مې نورې سترگې له خپلو ځايونو او زړه له سينې په راوتو و، هېڅوک نه وو، چې پوښتنه ترې وکړم. هر ځای مې ولټوه، هره خېمه او دفتر مې وليد، مگر نه مې هغه وليده او نه مې يې په اړه څه معلومات پيدا کړل.

خو څه، هېڅ نه وو، د هوايي ډگر لارو او سپرکونو هم څه نه ويل، ماته هم نورې دا لارې داسې وې چې پردی مې گڼلې، روان به وم په ځان پسې به مې وليدل، چې اوس به راځي او لاس به په لاس کې راکوي...

مانېنام چې لارم ايښلې مې وليد، حال احوال نه و، پوه شوم، چې د هغې سندرمارې مرغی وخت پوره شوی او تللې. بې واره مې خولې ته هغه نيمه لنډۍ راغله:

په مسافرو مېن مه شي

اوس نو له هغې پرته يوازې هوايي ډگر نه، چې د هغې په شتون راته جنت و، ټول ژوند بې خونده و او هغه ځای خو بې له دې وړان و. ډاډه شوم چې هغه نوره نه شته، هغه بيا نه راځي او ما هم د هغې لپاره د دې ديوالونو ترمخ د ژوند ورځې تېرولې، نو فکر راغی، چې دلته پاتې کېدل به مې لويه بې وفايي وي، څه که هغې راپوره کړه، خو هغه مجبوره وه او که اوس نه وای، نو وروسته به خامخا له دې

ځايه تله، ځکه خو مې بې وفا نه شوه گڼلی.

په همدې فکر او حقيقت چې دلته دنده مې د هغې لپاره وه، نو لارم کارت مې وسپاره او له ډگره د تل لپاره ووتم. له لوی وره سره ودرېدم، خو ژر مې سترگو ته هغه شېبه ودرېده چې په لومړي ځل يې راته د سترگې عکس اخيسته، نېردي وه چې سر راباندې وچورلي.

پوره يوه مياشت وروسته مې خپل ايښل بېرته کړ، چې ليدل مې نوی پېغام راغلی و، ليکلي يې وو:

مخه ښه!

ترې لاندې د بښنې جمله ليکلې وه او لاندې متن يې داسې و:

دا تاب مې نه لاره، چې پخپله ناڅاپي تلنه دې خبر کړم، هغه درد مې نه شو درکولای، ما ويل زړه دې مات نه شي او چې کله به مې د مخه ښې سخت الفاظ را په زړه کړل، نو زړه به مې ويل، نا!! له ښه هلکه څنگه مخه ښه وغواړم؟

له هماغې شېبې، چې ستاسې په هوايي ډگر کې مې دا فکر وکړ ايله اوس په دې راسره زړه راضي شو، چې درته وليکم:

زه! بې وفا

تا وگتله!!

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**